

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΕΚΤΥΠΩΣΕΙΣ Κ. Π. ΚΑΡΥΔΗ Α. Ε.

NR
340

Οπισθοαυτός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ιδιοκτησία — «Κ. Ν. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ & Σία» — Διευθυντής

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 • ΤΗΛΕΦ. 29.967 • ΤΙΜΗ ΤΕΥΧΟΥΣ ΔΡΧ. 60

ΤΟ ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟ ΨΕΜΜΑ στον έρωτα

Δεν είναι βέβαιο ότι τον άπατά. Βέβαιο εν τούτοις είναι ότι δεν αισθάνεται ούτε τόσο διά αγάπη προς το σύντροφό της. Ούτε έχωσ έρωτα. Και όμως αν τη δήτε πώς του φέρεται θα στοιχηματίσετε ότι τον λατρεύει. Κοπέλλα μνηστευμένη δεν φέρεται με τόσο τρυφερότητα στο μνηστήρα της, όσο αυτή στο σύζυγό της με τον οποίο είναι παντρεμένη δώδεκα χρόνια τώρα. Τον περιποιείται, τον κυττάζει στα μάτια, προσπαθεί να προλάβει τις επιθυμίες του.

Γιατί αυτή η προσποίηση; Γιατί το ψέμμα; Γιατί το θέατρο; Γιατί η υποκρισία; Ποιος την υποχρέωσε σε τέτοιες ερωτικές εκδηλώσεις;

Είπε οι άποριες της συντροφιάς των γυναικών του ζευγους που παίρνουν το παγωτό τους και κρίνουν τη συμπεριφορά της κυρίας.

Μερικοί άπορούν με την αφέλεια του συζύγου που παρασύρεται από εκδηλώσεις εντέλως ψεύτικες και είναι απόλυτως πεπεισμένος για την ειλικρίνειά τους. Άλλοι καταδικάζουν τη γυναίκα που παίζει μια τέτοια κωμωδία εις βάρος του συντρόφου της. Και αν μόνον τον άπατά, λένε, κομμάτια να γίνει. Της χρειάζεται η προσποίηση αυτή για να τον παραπλανήσει. Άν όμως δεν τον άπατά γιατί τότε ο έμπατισμός και το ψέμμα;

Γενική ήταν η κατακραυγή εναντίον της.

Ένας μόνο βρέθηκε να την υπερασπισθεί. Για την ακρίβεια δεν υπερασπίσθηκε προσωπικά αυτήν. Ή υπεράσπισε είχε γενικότερη μορφή. Μία θερμή συνηγορία για το ψέμμα. Το βρίσκει απαραίτητο στα χείλια της γυναίκας, όταν κάνει τις εμφανίσεις της στο ρόλο της ερωτευμένης. Το ψέμμα στον έρωτα είναι το δξυγόνο του. Χωρίς αυτό δεν μπορεί να συντηρηθεί. Το ψέμμα εκ μέρους της γυναίκας. Γιατί ο άντρας, απόλυτος καθώς είναι στον έρωτά του, έχει ανάγκη από το ευεργετικό αυτό τονωτικό. Αυτός ίσως είναι και ο λόγος που η φύσις έκανε ικανότερη τη γυναίκα από τον άντρα στο ερωτικό ψέμμα. Και ο ευφαιότερος άντρας μπορεί να υψωθεί από μια γυναίκα μετρίως εύφαιστη. Τίποτα το πιο δύσκολο στον άντρα από το να προσποιηθεί τον ερωτευμένο όταν δεν είναι. Τίποτα το πιο εύκολο στη γυναίκα να δώσει δείγματα ερωτικού πάθους δίχως να το αισθάνεται.

Ένα ταλέντο που το πήρε από τη φύση και το καλλιέργησε. Δεν είναι μικρή

ΙΣΠΑΝΙΑ, ή χώ- ρα του έρωτος και του θανάτου

Μιά σειρά συναρπαστικών ιστορικών αφηγήσεων πάθους, έρωτος και αιματηρών εκδικήσεων που ξετυλίγονται κάτω από τον φλογερό ήλιο της Ισπανίας.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΙΣ ΤΕΥΧΟΣ

υπόθεσις το ψέμμα. Θέλει την έμπνευση, τη μεθοδική εκτέλεσι, την ήθοποια, την έτοιμότητα, την πλοκή, την αρχιτεκτονική, τη συνέπεια και τη συνέχειά του. Είναι ψέμματα έργα τέχνης. Μυθιστορήματα με απόλυτη αληθοφάνεια, χωρίς κενά, χωρίς τ' άσθενή τους σημεία. Ψέμματα που προξενούν την κατάνληξι, ψέμματα από τα οποία δεν μπορεί να ξεφύγει ούτε ο πιο πονηρός.

Τη δύσκολη αυτή τέχνη την έχει έμφυτη η γυναίκα. Ο Μπαλζάκ, που έρεει όσο λίγοι τις γυναίκες, τις θαυμάζει για την εξαιρετική τους αυτή ικανότητα. «Είπε, γράφει, τόσο αληθινές στο ψέμμα, αναγνωρίζουν τόσο πολύ, ότι τους είναι απαραίτητο για ν' αποφυγουν στην ερωτική ζωή τις σφοδρές συγκρούσεις στις οποίες δε θα μπορούσε ν' αντισταθεί ή ευτυχία αυτών και των συντρόφων τους, ώστε τώχουν πρόχειρο στο στόμα, όπως έχουν την πουδρίερα στο τσαντάκι τους. Το ψέμμα βρίσκεται στο βάθος της γλώσσας τους και η αλήθεια δεν είναι παρά η εξαίρεσις».

Γιατί λοιπόν — συνεχίζει ο υπερασπιστής — καθίστατε στο σκαμνί την κατηγορούμενη που δεν έκανε τίποτ' άλλο παρά να χρησιμοποιήσει το ισχυρό της ταλέντο; Μηπως έπειραξε κανένα; Μηπως έκανε κακό στον άντρα της στον οποίο λέει τα ψέμματα; Τον έφευρε δά... Κατά τριανταπέντε χρόνια μέγα-λειτέρος απ' αυτήν. Και τι κακοφάνταχ-μένος... Άντρας σαν κι' αυτόν ίσως να έμπνευσε την έκτιμηση ή τη σιτοργή. Ποτέ όμως τον έρωτα. Τι θέλατε να κάνει η γυναίκα; Να του το πη και να τον πληγώσει;

Το ερωτικό ψέμμα δεν είναι πάντα κολάσιμο. Τις περισσότερες φορές είναι ανάγκη κοινωνική, έργο ευποιίας, πράξις φιλανθρωπίας απέναντι ενός γένους εγωιστών, όπως το ανδρικό, που ούτε τον καθρέφτη του συμβουλεύεται, ούτε την ηλικία του υπολογίζει, ούτε την κοινωνική θέση έχει υπ' όψη του, ούτε τις φυσικές του ιδιότητες αναμετρά με ακρίβεια όταν ριχνάει στον στίβο των ερωτικών αγώνων.

Δυσμορφοί, ζητούμε την καλλονή, κυρτωμένοι από τα χρόνια έχουμε την αξίωσι ν' ανταποκριθούν στους ερωτικούς μας παλμούς κοπέλλες που πρωτογαίνουν στο φως της ζωής. Κι' όταν υποκύψουν στην έπιμονή ή στο γρήγομα, δε διασέτουμε για να ικανοποιήσουμε τις ερωτικές αξιώσεις τους παρά το χλιαρό χέρι του παρήλικος.

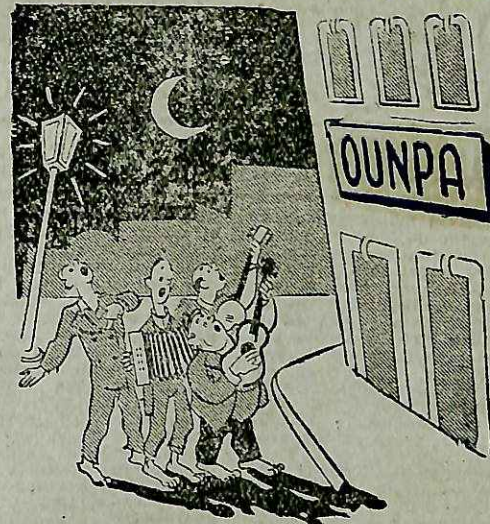
Πώς να μην πούν ψέμματα; Πώς να πούν την αλήθεια σε ανθρώπους που χάνουν την αίσθησι της πραγματικότητας και απλώνουν το χέρι σε άνθη που δεν έγιναν για τη μπουτουνιέρα τους; Να μας άφισουν χωρίς την παρηγορία ότι συμμετέχουν στους πόθους μας; Χωρίς τις νεφελές της άπατης; Όταν ευείε μόνοι μας δεν τολμούμε ν' αντικρύσουμε την αλήθεια, θέλετε νάρθουν εκείνες να μας ανοίξουν τα μάτια;

Είπε αλήθειες που σκοτώνουν και ει-νε ψεύδη που ευεργετούν. Το γυναικείο ψέμμα ανήκει στα τελευταία. Πόσες φορές δεν το επίζητούμε μόνοι μας, δεν κλείνουμε τα μάτια και πάμε γυρεύοντας να μας κάνουν να πιστέψουμε την αγάπη τους.

— Άς μου το πη, κι' άς είναι και ψέμματα! φωνάζει ο ήρωας ενός δράματος, που θέλει ν' ακούση από τη γυναίκα του ότι τον αγαπά.

Ευλογημένο να είναι το ερωτικό ψέμμα. Φτάνει να καλλιεργηθεί με τέχνη λυπείται. Φτάνει να μην αποκαταστεί εκείνον που το δέχεται. Ένα ναρκωτικό που χωρίς να πειράζει την υγεία μας, ανοίγει τις πόλεις του παραδείσου. Υπάρχει κανείς που να προτιμά την καλογική και κατά πριά δικαιοσύνη, δά ολό το ταλέντο και όλη την τέχνη τους για να μας οδηγήσουν στη μακαριότητα του παραδείσου;

Δ. ΠΑΛΛΙΟΛΟΓΟΣ

ΜΕΛΩΔΙΕΣ, ΡΥΘΜΟΙ ΚΑΙ ΣΥΠΛΗΘΕΙΑ
— Λίγα παπούτσια αν θέλεις στείλς μου...

ΕΜΜΕΤΡΕΣ ΦΑΥΑΡΙΕΣ

Ο έρωτας κι' ο πόλεμος

Ο Έρωτας κι' ο Πόλεμος δεν κάνουνε χωρίο. Ο πρώτος είναι άγγελος, ο δεύτερος θεριό κι' όσα καλά ο Έρωτας ο' αυτό τον κόσμο κάνει ο Πόλεμος — άκούς εκεί; — με μαστοριά σατανική να τα καλάρει προσπαθεί άμέσως, μάνι-μάνι.

Ο Έρωσ είναι βέβαιο πώς αίματα δεν θέλει κι' έχει όπλο του μοναδικό το τόσο του το μαγικό και τα αίματά του βέλη.

Τα θύματά του πάντοτε με βέλη τα χτυπάει, με βέλη πάντα τις καρδιές τις τρυφερές τρυπάει, με τις τρυπεί ευγενικά, με τρόπο ντελικάτο και, δίχως να συγκινηθεί, τραβάει πάρα κάτω. Φορτώνεται το τόσο του και βγαίνει για κυνήγι, κι' όταν σε βρή κατόπτηθα μία πληγή ο' ανοίγει που αν τυχόν και μολυνθί κι' αν τύχη να μάτση σου ράχνει άλλο βέλος του για να στην έπουλώσει!

Τ' άρέσουνε οι στεναγμοί, τα δάκρυα και οι λυγμοί, φοβάει για κακώματα, γινάτια και υπερδέματα, αλλά δεν είν' αίσιοκαρής, σκαίνεται τα αίματα!

Κι' αν από κάθε του πληγή έχουν στο αίμα τους πνίγη πολλοί στην οικομένη,

ποτέ δεν φταίει ο Έρωτας μά οι έρωτευμένοι! Αυτοί δεν έχουνε μυαλά και θέλουν σώνει και καλά

— για όπλο; για διασκέδασι; για κέφι; για ρε- (κλάμα) —

να μεταβάλλουνε συχνά την κωμωδία σε δράμα.

Επίσης βρίσκει τρομερό του 'Ησά το χορό

γιατί — κι' αυτό το βεβαίω έδω ένυπογράφω — ο γάμος όπωσδήποτε είν' ο δικός του τάφος!

Μα όταν δυο του θύματα την κάνουν τη μωρία τους στέλνει μία πεθερά και τους δηλώνει σθεσρά:

— Άφου έγκλημάτσατε ίδου ή τιμωρία!

Κι' ο Πόλεμος; Ο Πόλεμος όσο περνούν τα χρόνια γίνεται άγριος πολύ,

σπινιές μεγάλες προκαλεί με τάνκς, με υπερφρουρία, με νάρκες, με κανόνια.

Καιμιά δεν έχει νοστιμιά, είν' ίδιος κι' απαράλλαχτος μ' άρχαία τραγωδία

και του άρέσει με κορμιά νεανικά να σπέρνωνται της μάχης τα πεδία.

Ολέθρου κι' έρημώσεως βρίσκει καινούργιους τρώ- (πους)

κι' ένα καλό πρωί σκοτώνει τους ανθρώπους, αυτούς που τους έχάρισε ο Έρωσ τη ζωή!

Έχει μανία του κρυφά να φέρη την καταστροφή, μισεί το γέλιο, τη χαρά,

μαζύ του πάντα θάνατο σέρνει και συμφορά.

Κι' όσα καλά, κι' όσα αγαθά ο Έρωτας μάς δίνε τα κάνει σκουπιδοχαρτο και κεραμίδιο.

Αυτή 'ναι η κατάσταση, φίλοι μου. Τι να γίνει; Ο Έρωτας κι' ο Πόλεμος δεν κάνουνε χωρίο...

ΓΙΩΡΓΟΣ ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΑΝΘΙΣΜΕΝΕΣ ΓΑΖΙΕΣ

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ - ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Ο ΓΕΡΟ - ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

δρῶς μ' ἔ-
δεν κρύος
Σκωτοῦ-
ιώτης!...

ΠΑΤΑΤΙΚΟΣ

Ο Έντουαρντ όμως δεν
μπόρεσε να ξεχάσει την αγα-
πημένη του Κάθριν. Βυθώθη-
κε σε μια στυγνή μελαγχολία
κι άρχισε κι αυτός να σού-
νη σιγά-σιγά. Κι έτσι, έδώ
και λίγες ημέρες, πέθανε από
συνκοπή της καρδιάς.

Τὸ γράψιμο καὶ ὁ χαρακτήρ

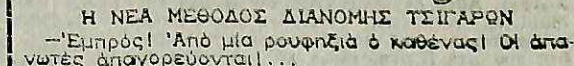
γυλά, οὐκ ἔστιν ἡμεῖς, εὐγενεῖς
πλοῦτα. Ἄν εἴνε ἀπειναντίας γονιῶ-
δη, φανερώουν ὀξεῖα ἀντίληψι, ἀλλὰ
καὶ χαρακτῆρα εὐερέθιστο.

Τῆς Γαλλίδος συγγραφέως
ΣΟΥΖΑΝΝΑΣ ΒΕΡΝΟΝ

—Όταν ξεσπάει η φρωτική
θεύελλα...

Επαγωγέσε ο Παναγιωτάκης. Κρατο
σε στα χέλια του αεραυγόν εν φάκε
λον» και κώπασσε τη φωτογραφία:
—Μουλαρώσσε μωρή ζαργάνα;
—Αλλά ή ζαργάνα πάλι δέν είχε λέε
Κι ο διστοχής Παναγιωτάκης έπείσε
βαθύτερη μάλαγχολα.

Κεράσια

Τι άφθονία κερασιών! Γεμάτα τὰ κοφίνια
κι' ίως γι' αὐτό, άγαπητοί, τὰ βάλανε στή φθνήειο
και-άκου κάτι πράγματα—
γιὰ μιὰ οκά χρειάζεσαι δεκάξη μεροκάματα!

Παπούτσια

Καὶ μᾶς μοιράζονται πολλὰ παπούτσια σουβλερά
 που ἀρχικῶς οἱ τυχεροὶ τὰ πῆραν μὲ χαρά,
 μὰ σὰν τὰ εἶδαν εἶπαν μὲ ὕφος λυπημένο:
 — Παπούτσιοι ἀπ' τὸν τόπο σου κι' ἄς εἶν' καὶ μπα-
 (λωμένοι!...)

ὁ Κρησ

Και οι υπερήδρες κάνουν μεγάλη φασαρία
και φυσικά, τους θεωρούν πολύ λαοφιλείς,
αν και δεν αποκλείεται μ' αυτή τη λειψυδρία
να μη μπορούν λίγο... νερό να βάλουν στο κρασί (τους)

• Anopia

Κι όμως, παιδιά, παρ' όλ' αυτά
 τα κέντρα μας χρησιμοποιεί το θέατρο επίσης
 και σκέπεται: «Πού κρύβονται τη μέρα τα λεφτά
 και πως τη νύχτα σπαταρά η φτώχεια και η κρίση».

«Ένας εύτυχος

Ἕνας εὐτυχής

Εὐα καρδία χάνονται, τὸ σῶμα πυρπολεῖται,
 πέρα τῆς πόλεως καινούργιος ἀπειλεῖται,
 πλανᾶται στὴν ὕψηλὸ τὸ φάσμα τοῦ θανάτου
 κι' ὁ Ἑρμῆς Γκαίριγκ νοιάζεται γιὰ τὰ παράσημα. (τοῦ

Σε τίποτ' άλλο, φίλοι μου, δέν δίνει σημασία
γι' αυτό μέ σοβαρότητα τη δήλωσι σας κάνω
πώς, άν κι' έμένα μ' έδερνε τόσο αναίσθητα,
θάμουν στρατάρχης Γερμανός και κάτι πάρα πάνω!
Απερχίξ

Ευφρονούντα παράνομα μεγάλα κάθε ώρα
και απεριέργως γίνονται πολλές ο' δλη τη χώρα.
Το κύμα των απεριέργων για να το σταματήσει
πρέπει και η Κυβέρνηση λιγάκι... Υ' απεριήρησι!

ΓΙΩΡΓΟΣ ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΗΘΙΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΑΝΘΡΩΠΙΝΑ ΚΟΥΡΕΛΙΑ

Δυο γυναίκες...

Σήκωσε τα χέρια της άνω απ' το κεφάλι της, και τεντώθηκε. "Υστερα, έκλεισε τα μάτια, και παραδόθηκε ήδονα σε ένα όνειρο... Μά ναι, αγαπούσε!... Έκει, μέσ' στο ζεστό καλοκαιριστικό πρωινό που ήταν γεμάτο φως και χαρά, ένιωθε η Νίνα φως και χαρά μες στην καρδιά της... Κι ήταν τόσο περίεργο, τόσο καινούριο, γι' αυτή μια χαμένη γυναίκα!... Χρόνια τώρα, από κοριτσάκι, από τότε που μέσ' από την άμυγλη της θυμής της βγαίνανε θαμνίσες οι αναμνήσεις των πρώτων αμαρτωλών χαριών, ως σήμερα, που ήτανε για μια γυναίκα, η Νίνα δεν είχε νοιώσει ποτέ αυτό το περίεργο αίσθημα, που οι προνομιούχοι τ' ονομάζουν αγάπη, κι είν' απανωμένο για τις γυναίκες της αμαρτίας. Αυτή είχε συνιθίσει να νοιώθει τον άντρα σαν κάτι αδιάφορο, που ρόλος του στη ζωή είνε να παίρνει μια γυναίκα, και να της χαρίζη γι' ανταλλάγμα λίγα λουδά, μια ακριβή μπουρούδι, ένα καλό γεύμα... Καί τώρα, ξαφνικά, ο άντρας αποκτούσε γι' αυτή προσωπικότητα, ύποστασι, σάρκα και οστά, γινότανε σκόνος από μέσον, και δονούσε την καρδιά της με μια καινούρια συγκίνηση.

"Ήτανε φτωχός. Μά, τί σημασία είχε αυτό;... Αλλά ήταν ο μεγάλος Α-κλεκτός της καρδιάς της, που διψούσε τον δέχτηκε, όπως η ξεραμένη γη την πρώτη βροχή...

Και τώρα, η σκέψη της ήτανε γεμάτη ώραία σκέψη: Θά τ' άφινε όλα, και το πλούσιο αυτό σπίτι, και τα λουδά, και τα μπλούζα, και τον πλούσιο φίλο, και θα ζούσε μαζί του, μακριά απ' όλα, μακριά απ' όλους, σε μιάν αποκολλημένη έρημο.

"Ενα χτύπημα στην πόρτα. "Η Νίνα άνοιξε τα μάτια και ρωτάει: "Ποιος είνε;... "Μαί... η καμριέρα της;... "Κορίνα... Σας ζήτηνε. Μιά δεσποινίς... Λέει πως έρχεται... για τον κύριο Πέτρο.

"Η Νίνα πετάχτηκε αναστατωμένη: "Για τον Πέτρο;... "Ας περάση... Σε λίγο, μια κοπέλλα χλωμή, με χαμηλωμένα τα μάτια, σκετόκανε, μπροστά της.

"Καθίστε... "Η άγνωστη κάθισε. Μιά σιωπή βαρειά απλώθηκε ανάμεσα τους. "Θελάστε να με δíte... Σας ά-Πέτρο.

"Απότομα, η άγνωστη σήκωσε τα μάτια της με κόλην: "Ναι... Τον αγαπάω!... "Κι εγώ... "Εσείς νομίζετε πως τον πάν... "Όταν τον γνώρισα, δεν ήμουν ζήσων σιγίλη... "Αν τον χάσω, δε θέλω να ζήσω πια.

"Η Νίνα την άφινε να μιλή. Αίσθανόταν μια παράξενη ήβονη να νοιώθει τα λόγια της άγνωστης να χώνονται σε μια χαλαρή βαθιά στο στήθος της.

"Κι αν και για μένα είνε το παν; "Αν δεν τη θέλω κι εγώ τη ζωή μου άμα τον χάσω; ρώτησε τέλος.

"Εσείς;... "Γιατί, μικρή μου δεσποινίς;... "Έχετε μήπως το προνόμιο για τα μεγάλα λόγια και τα μεγάλα αίσθημα-τα;... "Όχι... Με συγχωρείτε... Δεν ή-θελα να σας προσβάλω... "Αλλά... Μία γυναίκα σαν και σας...

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΔΙ'ΟΛΟΥΣ

Το συναίσθημα του φόβου

Πώς θα το καταπολεμήσετε

Ποιος άνθρωπος δεν έχει δοκιμάσει κάποτε το συναίσθημα του φόβου;... Ε λοιπόν, στην περίπτωση αυτή, θάνατος να χτυπήν η καρδιά του, να ζαλίζεται ο νους του, να βουίζουν τ' αυτιά του, να κόβονται τα νύχια του, να στεγνώνη το στόμα του... Γιατί, όπως βεβαιώνουν οι ειδικοί επιστήμονες, ψυχολόγοι, ο άνθρωπος δεν φοβάται μόνο με την καρδιά ή με το μυαλό. Ο φόβος εκπνέεται κι από το δ. ρ. γ. α. ν. ο. κ. α. θ. ε. λ. ο. τ. ο. υ. ο. σ. ω. μ. α. τ. ο. ς. Δεν είναι φαινόμενο πνευματικό, αλλά σωματικό, που εκδηλώνεται σ' ολόκληρο τον οργανισμό μας.

"Αλλωστε, η σύγχρονη επιστήμη δεν μπορεί πια να κάνει σαφή διάκριση μεταξύ σώματος και πνεύματος. Δεν ξέρει πού τελειώνει το ένα και πού αρχίζει το άλλο. "Ενα πνεύμα άρρωστο κάνει ν' άρρωσθή και το σώμα.

"Η αλληλοεξάρτηση αυτή εφαρμόζεται και στην πιο συνδυασμένη (άρρωστη) την κούραση. Γιατί νοιώθουμε κουρασμένο τον εαυτό μας; Και πρό πάντων γιατί, σε πολλούς ανθρώπους, το συναίσθημα αυτό είνε συνεχές, αδιάκοπο; "Εξ αίτιας της δουλειάς που κάνουν;

"Η βραβεία σωματική εργασία προκαλεί βέβαια κούραση, η οποία όμως περνάει εντελώς με μιάς νύχτας ύπνο. Όσο για την πνευματική εργασία, έχει αποδειχθεί με χιλιάδες πειράματα ότι δεν κουράζει διόλου το σώμα. Συνεπώς, η καθημερινή δουλειά δεν αρκεί για να δικαιολογηθ η χρόνια κούραση που νοιώθουν πολλοί άνθρωποι.

"Ο γνωστός ψυχολόγος Α. Μπρίλ μ' δίνει την εξήγηση: "Η κούραση αυτή είνε ψυχολογική, πραγματική η νευρική, αλλά δημιουργημένη από ψυχικούς παράγοντες. Δεν μας κουράζει συνήθως η ίδια η δουλειά μας, αλλά οι συγκινήσεις που τη συνοδεύουν. "Άλλος από μας φοβάται μήπως χάση τη θέση του, άλλος μήπως δεν αναγνωριθ ή αξία του, άλλος πάλι έχει φόβους που άφορουν το σπίτι του, τη γυναίκα του, την υγεία του, κλπ.

Κανείς δεν μπορεί ν' αποφυγί το γενικό κανόνα: "Ο άνθρωπος γεννιέται για να φοβάται. Ο φόβος μας παρακολουθεί απ' την παιδική ηλικία ως τα γεράματα. Σ' αυτόν άλλοτε οφείλουμε την ανάπτυξη του πολιτισμού μας. Προσπαθώντας δηλαδή να εξασφαλισθ απ' τους κινδύνους που τον τριγυρίζουν, ο άνθρωπος δημιούργησε αργά-αργά το σημερινό πολιτισμό περιβάλλον του, τις ανέσεις του, τις μηχανές του, κλπ. Δίχως τον φόβο, δεν θα μπορούσε να επιζηή το ανθρώπινο γένος.

"Όταν όμως ο φόβος αυτός γίνεται υπερβολικός, συνεχής, διαρκώς μεγαλειότερος, τότε υποσκαπεί το ήθικ μας και τη φυσική μας ζωτικότητα. Αντί να μας φέρη μια ωφέλιμη μαχητικότητα, μ' ασταθύνει, μ' ασταθύνει μια καταστροφική αδράνεια. Να μερικά παραδείγματα:

"Ενας νέος αρκετά συμπαθητικός εγκατέλειψε τις δουλειές του κι όλος τις κοινωνικές του σχέσεις επειδή πίστευε ότι δεν ήταν αγαπητός στον κόσμο, και ιδίως στις γυναίκες. "Ενας διάσημος δικηγόρος έπαθε νευρική κρίση γιατί φοβόταν διαρκώς μήπως π' αν ο γιός του στον πόλεμο. Μία γυναίκα, που της χάλασε το πρόσωπο ένας ατσαλός (αυτοσπασμός), εγκατέλειψε το σπίτι της κι αποπειράθηκε δυο φορές ν' αυτοκτονή, γιατί πίστευε ότι δεν την αγαπούσε πια ο άντρας της. Κάποιος πλούσιος επιχειρηματίας παραμέλησε τελείως τις δουλειές του, μετά το θάνατο της αγαπημένης του γυναίκας, βυθίστηκε στη ληθία και περνούσε πια τον καιρό του μόνο με πνευματιστικές συνεδριάσεις, έχοντας την έμμονη ιδέα ότι υπήρχε κάποιος και σκληρός σύζυγος.

"Σ' όλες αυτές τις περιπτώσεις, παρατηρούμε μια έλλειψη θάρρους και αυτοκυριαρχίας, μία έλαττωμένη αντίσταση στο φόβο, ο οποίος υπονομεύει την ενεργητικότητα.

Με ποιόν τρόπο τώρα θα καταπολεμήσουμε το φόβο μας, αφού τον ανακαλύψουμε; Πρώτα απ' όλα, πρέπει να πάψουμε να συλλογίζμαστε διαρκώς εκείνο που μας φοβίζει: τη φτώχεια, το χάσιμο της υγείας μας, τη μοναξιά, κλπ. Για να το επιτύχουμε, η καλύτερη μέθοδος είνε να συγκεντρώσουμε την προσοχή μας σε κάτι άλλο. "Ετσι, η μία συγκίνηση θα διώξη την άλλη.

Τά σπορ είνε αποκαταστατικά γι' αυτό το σκοπό. Μία παρτίδα τένις ή γκολφ ξεκαθαρίζει το μυαλό και διώχνει τους φόβους για αρκετές ώρες. Μία δεύτερη συμβουλή είνε να κάνουμε εκείνο ακριβώς που φοβόμαστε. "Η πραγματοποίησή του σκοτώνει το φόβο μας.

Θέλετε τέλος ένα χαρακτηριστικό παράδειγμα; Ο περίφημος εξερευνητής ναυάρχος Μπάρνερ είχε καθήκον, ολόμοναχος, στις άγριες και παγωμένες εκτάσεις του Ανταρκτικού. Πέρασε φοβερές περιπέτειες, πληγώθηκε, αρρώστησε, έφτασε ως το θάνατο. Ο φόβος πλημμύρισε την ψυχή του μία νύχτα... Κατάλαβε τότε ότι, αν δεν τον υπερνικούσε, θα ήταν χαμένος! "Εδωσε λοιπόν όλα του τα δυνάμεις, για να διώξη τις μαύρες σκέψεις του και να συλλογίζεται μόνον πράγματα ωραία κι ευχάριστα... Τά πρωί, ήταν πολύ καλλίτερα, στην ψυχή και στο σώμα! "Η δυνατότητα θέλησής του τον είχε σώσει.

Παιγνίδια με το θάνατο

Εξομολογήσεις ενός... έρσιβου αστέρος

"Εργάστηκα 15 χρόνια στο Χόλλυγουντ, παίζοντας χιλιάδες φορές τη ζωή μου, για να αντικαταστήσω τους αστέρες στις επικίνδυνες σκηνές των φιλμ. Είχαμε ιδρύσει, μαζί μ' άλλους 12 συναδέλφους μου, τη "Εταιρεία του Μαύρου Γάτου". "Απ' όλους λοιπόν, εγώ μόνο είμαι ζωντανός. Οι άλλοι κατασπαράχθηκαν από θηρία, σκοτώθηκαν σε ατυχήματα αεροπλάνων, τσακίστηκαν γιατί έσπασε ένα ασφαλιστικό δίχτυ... Κι' εγώ όμως δεν είμαι άσθενος... "Εσπασα τέσσερες φορές το δεξί μου χέρι, δυο το αριστερό, έφατά το δεξί πόδι και τέσσερες το αριστερό. "Ως 30 φορές έφυγε απ' τη θέσι της η ραχοκαλιάνη μου. "Επ' ας έξη φορές διάσπαι το έγκεφαλό μου κι είκοσι φορές κατάγματα των πλευρών... "Όταν βλέπετε στο πανί τον άγνωστο σας αστέρα να κ' α. χ. μ. α. β. ο. υ. α. στη θάλασσα απ' την κορυφή ενός γκρεμού, να ξέρετε ότι δεν είνε ο ίδιος. Τον έχει αντικαταστήσει την τελευταία στιγμή κάποιος απ' τους συνηθισμένους μου, που πληρώνεται γι' αυτήν ακριβώς τη δουλειά: για να ριφωθίσει στην κορυφή του. "Μ' είνε τέτοιο πηδίο άρχισα κι' εγώ την καριέρα μου στο Χόλλυγουντ. Βούτηξα, από ύψος 32 μέτρων, σ' ένα μέρος όπου η θάλασσα είχε βάθος μόλις 1 1/2 μέτρο! "Η βουτιά έπρεπε να γίνη έτσι ώστε να τινάχθ το νερό ως 4 μέτρα ψηλά. "Επ' πλέον, υπήρχαν εκεί δυο τεράστια βράχοι, κι έπρεπε να κανονίσω ώστε να πέσω μεταξύ τους, δηλαδή σ' ένα χώρο 4 μέτρων. Παρ' όλες όμως τις τόσες δυσκολίες και την αγωνία του πρωτότυπου, τα κατάφερα καλώς. "Από τότε, έχω επαναλάβει 10 φορές το ίδιο πηδίο.

Πολύ θεαματικότερο ήταν ένα πηδίο μου από ένα πύργο 30 μέτρα ψηλό. "Η κινηματογραφική σκηνή είχε στηθί πάνω απ' το παράθυρο απ' το οποίο πήδησα. Δεν μπορούσε λοιπόν να χρησιμοποιήθ ασφαλιστικό δίχτυ, γιατί θα φανόταν στο φιλμ. Γι' αυτό μετεχειρίστηκαν άλλο τέχνησας: "Εσκαψαν στη γη ένα λάκκο, τέντωσαν από στήθος του ένα χοιρινό και γερό καραβόσπιτο προσορίσμένο με λαστίκι σ' ένα σπέντο, και το σκέπασαν με πλαίσιο, και το διακρίνεται. Χώρα για να μη διακρίνεται. "Όταν λοιπόν πήδησα, έπεσα πάνω σ' αυτό, κι' έτσι δεν έπαθα μεγάλα πράγματα. Μόνον πού μπήκε τόσο χόμα σ' αυτά μου, στο στόμα και στα χέρια μου, ώστε χρειάσθη κάποιος ημέρες για να τα καθαρίσω!

"Ενα ανάλογο "έκδοχο" χρησιμοποιείται συχνά για να παίρνει φόρα ο ηθοποιός και να κάνει τεράστια πηδήματα. Κάποιος τρέχει π.χ. δίπλα σ' ένα άλογο, πατάει με όλην την δύναμη σ' ένα ελαστικό πανί, πάνω σ' ένα λυγμένο στη γη, κατέλινε κρυμμένο στη γη, κι' αυτό του δίνει τέτοιο τί-κι-τσι, ώστε... βρίσκεται εύκολα καθισμένος στην πλάτη του αλόγου του! "Ιδιαίτερα σκληρό κρύβονται σε τρα-σπέρια ή σε πατάματα δωμα-πέδια κι' ο σκεπάζονται μ' έ-τιον και σκεπάζονται η χαλί, να τραπέζονται πάλιν. Μ' είνε χροιά σκηνής εκδόχο, πηδή-τεται ο ηθοποιός στην πλά-τη του αλόγου του! Αυτός ο σκεπάζονται σε τρα-σπέρια ή σε πατάματα δωμα-πέδια, πάνω από 8 μέτρα πλάτος, κα-ταρρίπτονται έτσι το παγκό-σμιο ρεκόρ του άλματος εις υψος!

Κινηματογραφικά νέα

"Η Γαλλία ηθοποιός Μισέλ Μοργάν βρίσκεται στο Χόλλυγουντ, όπου κατά την διάρκεια της κατοχής της Γαλλίας έ-γινε διάφορα πατριωτικά γαλλικά φιλμ μαζί με τους Γάλλους και Αμερικανούς συναδέλφους της.

"Τά τελευταία της φιλμ "Διαρκώς ό-ψηλότερα" αναφέρεται στη δράσι των Γάλλων αντάρτων.

"Στο Χόλλυγουντ βρίσκεται επίσης και ο περίφημος Γάλλος σκηνοθέτης Ζαν Ρε-νουάρ, ο δημιουργός των φιλμ "Λιμάνι των αποκαλύψεων", "Ανθρώπινο κτήνος" και πολλών άλλων αξιοσημείων. "Ομιλών από ραδιοφώνου το περσμένο Σάββατο, ο Ζαν Ρενουάρ εδήλωσε ότι θα επιστρέψι σύντομα στη Γαλλία για να λάβη κι' αυτός μέρος στη γενική προσπάθεια αναδιοργα-νωσης της πατρίδας του.

"Ο Ρίτσαρντ Νιξ παντρεύτηκε πρό και-ρού με μια νέα η οποία ήταν γραμματέας του επί δυο έτη.

Μόλις εγγύνησ η είδησις αυτή, προκά-λεσε τρουμερή αναστάτωση μεταξύ των φα-ντατικών θαυμαστών του ηθοποιού.

Μέσο σε δυο μήνες ο Ρίτσαρντ έλαβε 65 γράμματα από κορίτσια που του ζήτου-σαν να καταλάβουν την κενή θέση της γραμματέας του! Πίσω από τις 65 αυτές προτάσεις, βρίσκονται ασφαλώς η κρυφή έλ-πίδα ότι ο λατρευτός τους ηθοποιός θα έ-παναλάβει ίσως το πειράμα και με άλλη γραμματέα του.

"Κατά τά μέσα του περασμένου Δεκεμ-βρίου αυτοκτόνησε στο Χόλλυγουντ η πε-ρίφημη Μεξικάνη γόσσα Λούρε Βελέζ, τέως σύζυγος του Τζόννυ Βαϊαμύλλερ (Τορζάν).

"Η Λούρε ήταν έρωτευμένη με κάποιο Γάλλο ηθοποιό και επρόκειτο ύστερα από πέντε μήνες να γίνη μπέτρα.

"Ο γνωστός μας από την "Καταγινώδα" ηθοποιός Τζών Χάλλ, πρωταγωνιστεί σ' ε-να από τά τελευταία φιλμ του Χόλλυ-γουντ, το "Σαν Ντιέγκο, σ' αγαπώ". Στο πλευρό του στο φιλμ αυτό πρωταγωνι-στούν επίσης η Λούζα Αλμπέρτινι, οί κωμικοί "Έντουαρντ Έβερς Χόρτον και Μπάστερ Κίτον και ο Έρρικ Μπλόρ.

ΤΖΟΕ ΜΠΟΝΟΜΟ

ΣΑΡΛ ΤΡΕΝΕ

ΑΣΤΕΡΙΑ ΠΟΥ ΜΕΣΟΥΡΑΝΟΥΝ

"Υπάρχει ένα λαμπρό α-στέρι του Γαλλικού κινημα-τογράφου που είνε πολύ γνωστό εδώ στην Ελλάδα, χωρίς εν τούτοις να έχη ά-κόμη προσηλνηθεί καμιά απ' τις τρεις ταινίες που είχε γυρίσει πρό του πολέμου.

Τό όνομα του αστέρος αυτού μ' είνε γνωστό μόνο από το ραδιόφωνο και ίσως οι περισσότεροι αναγνώσται μας να μην έχουν ιδί ποτέ τί φω-τογραφία του γόπτος—γιατί πράγματι πρόκειται περί γόπτος—αλλά θα έχουν οπωσδήποτε ακούσει τη γλυ-κειά φωνή του και τα πικάνι-κα και θεότρελλα τραγουδά-κια του τα γεμάτα παριζιάνικο πνεύμα και φινέτσα.

Σαρλ Τρενέ! Πόσες φορές, ακόμη και κατά την διάρκεια της μαύρης κατοχής ή γλυκειά φωνή και τα πεταχτά τραγου-δάκια του "τρελλού τραγουδι-σθ" σκέρπιαν λίγη εθυσία στη μελαγχολική αθηνική ατ-μόσφαιρα.

Σαρλ Τρενέ υπήρξε τό 1938 μια μεγάλη αποκάλυψη για τον Γαλλικό κινηματογρά-φο. Μέχρι τότε έτους αυτού, ο Τρενέ ήταν ένα λαμπρό αστέ-ρι των παριζιάνικων μουζικ-χόλλ, αλλά ο κύκλος των θαυ-μαστών του ήταν ακόμη πολύ περιορισμένος. Σήμερα είνε πασίγνωστος, όχι μόνο σ' ολό-κληρη τη Γαλλία αλλά και σε όλες τις άλλες χώρες όπου προσηλνήσαν οι ταινίες του ή ακούγονται τά τραγούδια του.

"Ο Σαρλ Τρενέ δεν έχει μουσική ούτε από τους δημοσιογράφους, αλλ' ούτε κι' από τους θαυμα-στές του. Είνε άπλος στη ζωή του και τον δια-μαλλιά σαν τά σταχιά και μάτια γαλάζια, σαν το χρώμα του ουρανού.

"Τρενέ είνε πολύ μορφωμένος. Για να πά-νε σ' ας πούμε ότι ο ίδιος γράφει το σενάριο της ταινίας του, συνθέτει τη μουσική, συντάσσει αναλαμβάνει την σκηνοθεσία του έργου και τον ρόλο του πρωταγωνιστού. Αυτό είνε κάτι τό κα-τά τα άλλα χαρίσματα, δεν είνε ούτε ποιητής, ούτε μουσικοσυνθέτης.

Η πρώτη έποχή του Τρε-νέ με τον κινηματογράφο σημειώθηκε τό 1930, όταν έφθασε στο Παρίσι για πρώτη φορά. "Εργάστηκε τό-τε σ' ένα μικρό κινηματογράφο ονόματι "Πατέ-Νατάν". Νά τί λέει ο ίδιος για την εποχή εκείνη: "Ήμουν τότε δεκαέξι μόλις ετών. "Αρσώ έ-γασκα για λίγο ως άπλος τεχνίτης, με χορη-γοπούσαν στο γύρισμα και μ' έκαναν βοηθό κι-νηματολήτη. Τό μυαλό μου ήταν από τότε γε-μάτο... φιλολογία, άέρα δη-λαδή. "Εγγραφα μυητορημά-τα, τά οποία βέβαια δεν είδαν ποτέ τό φως της ημέρας. "Από τότε όμως είχα κάποια κλίση για να γίνη ηθοποιός.

Είνε αναμφισβήτητο ότι τό τραγουδι βοήθησε τον νεαρό Σαρλ Τρενέ ν' αναδειχθ και να γίνη γνωστός. "Όταν όμως γίνη κανείς γνωστός, τότε του επιτρέπονται τά πάντα κι' έτσι, λίγες μέρες μετά τον πρώτο του κινηματογραφικό θρίαμβο, στις βιτρίνες των βι-βλιοπωλείων, κοντά στα έργα περισημών συγγραφέων φηγο-ράριζε και ένα από τά... α-νέκδοτα μυητορημάτα του τά οποία είχε γράφει άλλοτε ο ασπρος τότε Σαρλ Τρενέ.

Φυσικά ο πόλεμος βοήθε τον Τρενέ στην αρχή του σταθίου του και διέκοψε την λαμπρή σταδιοδρομία του. Δεν έπαψε όμως να εργάζεται διαρκώς, λες και κάποιος θα μπορούσε, να γυρίση μια ταινία στην όποια κατακτιπού.

"Εννοείται ότι και πρό του πολέμου ακόμη τό Χόλλυγουντ ενδιαφερόθηκε για τον Τρενέ και το έκανε δελεαστικές προτάσεις.

—Δεν είνε ακόμη καιρός για να φύγω, λέγει ο Τρενέ. Πρώτα το Παρίσι. "Εχω δλον τον καιρό να πάω στην Αμερική.

"Ο "τρελλός τραγουδιστής" είνε καθώς βλέπε-τε πολύ λογικός και δικαίως οι Γάλλοι βλέπουν στο πρόσωπο του έναν έπιδρο διάδοχο του Μω-ρίς Σεβαλιέ, ίσως δε και του Τίνο Ρόσι.

ΣΙΝΕ - ΣΤΑΡ

13ον
"Αντίθετα βέβαια ένα συρτάρι, πέταξε μέσα τα χαρτονομίσματα και το κλειδί."
"Ενας άναστεναγμός άνακουφίσως έξφυγε τότε από το στήθος μου. Είχε την εντύπωση ότι είχε σωθεί."
Δεν κράτησε όμως πολύ η ήρεμία του αυτή. Άποτομα πετάχτηκε από τη θέση του και άρχισε να βηματίζει νευρικά μέσα στο δωμάτιο, μονολογώντας:

"Τώρα πιά θα έχουν άνακαλύψει τον φόνο... Θα έξη είδοποιήσει η αστυνομία... Θα έξη φτάσει ο άνακριτής... και άρχουν άρχισει την έρευνά τους... Πού θα καταλήξουν άραγε; Προσπαθώ να καθοδηγήσω τον εαυτό μου: Βέβαια, αυτός βρισκόταν εν άσφαλεια... Δεν διέτρεχε κανένα κίνδυνο... Κανείς δεν υπορούσε να τον ύποπτευση... Δεν είχε άφηση κανένα ίχνος της παρουσίας του, κανείς δεν τον είχε δει... Κανείς άλλος εκτός από τον Ντινίτι. Άλλά ο Ντινίτι δεν ύπολογιζόταν. Ήξερε πολύ καλά ότι ποτέ δεν θα τον πρόβι... Δεν πρόβι κανείς εύκολα τον άδελφό του, και ο Ντινίτι χρώστωσε πολλά στην κ. Λαβέρν την σεβόταν και την άγαπούσε τόσο, που ποτέ δεν θα άφηνε να καταδικασθί ο γιός της."

"Όχι, ήταν βέβαιος πώς δ,τι και να συνέβαινε ο Ντινίτι δεν θα μιλούσε. Ήταν σίγουρος ότι δεν είχε να φοβήθί τίποτε."

"Όστόσο, παρ' όδες αυτές τις σκέψεις που έκανε, δεν κατάρριωνε να ησυχάσθ. Το μυαλό του διαρκώς πετούσε στον τόπο του έγκλήματος και η εικόνα του δολοφονημένου Σαμπρού παρουσιαζόταν μπρος στα μάτια του άκατάπαυστα, τρομερή, άπίστα, φρικιαστική... Ότε μια στιγμή δεν πέρασε άπ' το μυαλό του η σκέψη ότι ο Ντινίτι ύπορούσε να θεωρηθί ύποπτος, και δεν φοβόταν τίποτε γι' αυτόν."

"Η άνησυχία δεν τον άφηνε όμως. Μία άκατανίκητή επίθυμία τον κατέλαβε να μάθι τί άπέγινε."

Νευρικά, άρπαξε το καπέλο του και βγήκε από το έργοστάσιο. Στο δρόμο, στάθηκε άναποφάσιστος.

— Πού να πάω; άναρωτήθηκε.

Ξαφνικά, μία ιδέα του ήρθε. Προχώρησε βιαστικά και έφτασε σε μία λαϊκή πολυκατακία. Μήκη μέσα κι ανέβηκε γρήγορα τις σκάλες, σπρώχνοντας μπρος σε μία πόρτα την έ-σταμμένη στο κατώφλι έντρομος.

Μία κρουή τροχού και φρίκη τον ύποδεναν. Βρισκόταν στο δωμάτιο της Αίλας Ρουμπι-λόντας. Και η Αίλα στέκονταν στην ταραχή τριτοκλασική, με άλλοιμένα τα χαρακτηριστικά της.

Ο Ρενέ ένινε κατάλληλο από τη φρίκη, πάθησε να φανί άδύναμος, ώστόσο, πρόσχαρά, άντικρουμένα τον άγκάλιασε, καμιά έρωμένη του, η γυναίκα που τον έδωκε ύπο-μνημονιας σ' ένα άνδρα που τον έδωκε ύπο-μνημονιας στα χέρια του γιατί δεν ύπορούσε σ' αυτόν σ' όλη τη ζωή του πατέρα της."

Πολύ συχνά είχε έπαναστατήσει γι' αυτή την καταντία της, που είχε πετάσει την περιφρονησί της. Τι ύπορούσε όμως περισσότερο να κάνει...

— Σε άπεχθάνομαι και σ' εμίσω! του είχε πη πολλές φορές επάνω στην άναγκαστή της. Εί-σαι ένας άπίσιος εκδιστής, Ικανός για όλα τα έγκλήματα. Και άν κέρσιες το κορμί μου, μάθε ότι ποτέ δεν θα κερδίσθς την καρδιά μου...

"Άποτασθγμένη άπ' τον κόσμο, άπογοητευ-μένη για τα χαμένα νεύατά της, άπελπισμένη άπ' τη ζωή, ζώσε στο περιθώριο."

Κάθε δυό-τρείς μέρες πηγαίνε στο έργοστά-σιο του Ντινίτι, που βρισκόταν άντικρυ άκρι-ώς άπ' το σπίτι της, διέσχίζε την αυλή, έμπαινε στο γραφείο του, του παρέδιδε τη δουλειά που είχε τελειώσει και παραλάμβανε νέες.

"Εκείνος, την δεχόταν πάντα με καλωσύνη, τη ρωτούσε για τη ζωή της κι όταν την έ-λεπε άπελπισμένη, όταν διάβαζε στα μάτια της την βαθεί άπογοήτευσί της άπ' τη ζωή, προσπαθούσε να της δώσι άκρως, να της τώ-νωση το ήθικό."

Κι' εκείνη έένυε άναπαυμένη, με νέα δρεζί, με νέες έλπίδες.

Οι έπισκέψεις αυτές ήσαν η μόνη παρηγο-ρία της Αίλας. "Αν της έλειπαν, είχε την εν-τύπωση ότι δεν θα άντεχε στον σκληρό δρόμο της ζωής, ότι δεν θα ύπορούσε να διανύσθ ως το τέλος τον τραχύ Γολγοθά της."

"Ετσι, έσερνε το βαρύ φορτίο της άθλιας ύπαρξώς της, ως την ημέρα του έγκλήματος. Την προηγούμενη είχε καθίσει ως άργα τη νύχτα για να τελειώσει μια έπείγουσα εργασία που της είχε δώσει ο Ντινίτι. Την ώρα, λοι-πόν, που έτοιμάστηκε να την πάη, πλσίασε στο παράθυρο για να δει άν ο νερός εργο-στασιάρχης βρισκόταν από γραφείο του."

"Από το παράθυρό της, που έβλεπε στην αυλή του έργοστασίου, ύπορούσε να δει τί συνέβαινε μέσα στο γραφείο του Ντινίτι."

"Άνασκήωσε την κουρτίνα... Άλλά την ίδια στιγμή άφισε να της ξεφύ-γν από τα χέρια..."

"Ήταν άκριδώς η στιγμή που ο Ρενέ συ-ζήτούσε ζωηρά με τον Ντινίτι."

Είπε περιττό να διηγηθούμε την τρομερή σκηνή που άκολούθησε.

"Η Αίλα, παρευρισμένη σ' αυτήν, άκούσις μάρτυς, δαγκώνοντας άπ' τη φρίκη τα χείλη της."

Τρομοκρατημένη για δ,τι είδε χωρίς να τó θέλν, τρελλή από την φρίκη και την άπώγν-σι, έπεσε σε μία καρέκλα μισολιπούμενη, ενώ οι λυγμοί της συγκλονίζαν δόλοληρη."

"Όταν, ύστερα από λίγο συνήλθε, δεν ήξερε τί να κάνει, πώς να φερθή..."

"Έτρεξε ενάνα στο παράθυρο. Μέσα από γρα-φείο του Ντινίτι, πηγαίνονταν άγνω-στα πρόσωπα. Το έγκλημα είχε λοιπόν, άνα-καλυφθί... Οι άνακριτές είχαν άρχισει..."

Κόλλισε το πρόσωπό της στο τείμα, για να δει καλύτερα. Άνάμεσα στους έένους έχώ-μους τότε τον Ντινίτι... Ήταν κλωμώ σαν πεσμένους. Ο καμμένος, θα ύπέφερε πολύ. Πό-σο δεινή ήταν η θέση του. Και ο δολοφόνος; Κάπου εκεί θα βρισκόταν κι αυτός. Ο ά-θλιος! Πού δεν δίτασε να βυθισθ στην από-γνωση και τη δυστυχία τούσους ανθρώπους; τον άδελφό του, την κακομοιούλα την Κολέτ, την καλή κ. Λαβέρν, την υπέριστα του..."

"Ήταν άπορροφημένη άπ' όδες αυτές τις σκέψεις, όταν ξαφνικά άκούσε ν' άνοιγν πίσω της η πόρτα."

Γύρισε να δει ποιος ένινε, και νόμισε πώς θα τρελλανόταν."

"Αυτός! Αυτός! τραύλισε."

"Ο δολοφόνος, που τον νόμιζε εκεί κάτω, σ' όλη της δικαιούσθς, μπροστά στον ά-νακριτή, βρισκόταν σ' όλη της, ύποστα της..."

— Θεέ μου! Έσύ έδώ! φθίβρισε με μισο-πνιγμένη φωνή.

— Μά, τί έχεις; Τι τρόπος ένινε αυτός; είπε εκείνος με προσηυχή άδυσφορία.

— Δολοφόν! Δολοφόν! φώναξε εκείνη κυ-τώντας τον μ' όρθανάνα μάτια άπ' τη φρίκη.

— Δεν σε καταλαβαίνω..."

— Δειλέ! Δολοφόν! Φέγγα! Φέγγα από δώ! Έκείνος, δεν έπεχείρησε ν' άρνηθί. Κατα-λάβαινε ότι ήταν άνώφελο αυτό. "Ενα μόνο φοβόταν. Μήπως οι γείτονες άκούσουν τις φω-νές της Αίλας."

Γι' αυτό, δεν δίτασε να την άρπάξθ άπ' το λαμό, τα χέρια του την έσφιζαν δυνατά."

— Τι κάνεις, άνόητη! Πώς να με καταστρέ-ψης... μούγγρισε."

— Δολοφόν! Δολοφόν!

— Αίλα, πάψε, σε παρακαλώ, λυήσου με, άκούσε με πρώτα, μη με κατηγορείς χωρίς να ξέρεις..."

— Εκείνη του έδειξε τó παράθυρο: — Χωρίς να ξέρω; "Ήμουν εκεί, τά είδα όλα, Αίλα!"

— "Αν μ' άναγκάσει έσύ, να!"
— Δεν έχεις, λοιπόν, καρδιά;
— Είχα. Έσύ μ' έκανες τόσο σκληρή. Έσύ μου έφερρίσες κάθε εύγενικό αίσθημα..."

— Προσέξτε! Προσέξτε μ' ήν με προκαλίζε-τε. Δεν σε φοβάμαι, δεν φοβάμαι τίποτε."

— Μή μ' έφερρίσθ, σου είπα. Σ' όλη σου πο-δ βρισκόμαι είμαι Ικανός για ένα δεύτερο έν-κλημα... Δεν λογαριάζω τίποτε, ούτε σένα, ούτε τη ζωή σου... Μ' άκούς;

— Δειλέ! Μ' άπειλεις λοιπόν. Νομίζεις πως ύπορείς να μου κάνθς κακό;

— Άν ύπορώ;

Τά δυνατά χέρια του την άρπαξαν με μανία, την τράνταξαν με δύναμη και την έρριξαν χά-μα."

"Η Αίλα όλα τά περίμενε από τον έένον έκείνο άνδρα. Και θά τά δεχόταν άγόγγυστα. Γιατί, πίστευε ότι έτσι θάταν προτιμώτερο: θά γλύτωνε μία για πάντα άπ' όδες αυτές τις ποταπότητες και τις μισέριες της ζωής. Έπι-θυμούσε τόσο την αλάνια άναπαύσι του θανά-του, ώστε χαμόγελασε μ' άνακούφιση όταν διά-βασε την καταδική της μέσα στα μάτια του Ρενέ."

"Όταν ένοιωσε, ώστόσο, ότι η μεγάλη αυτή στιγμή έφτασε, όταν αίσθάνθηκε στο λαμό της τα χέρια του Ρενέ να την σφιγγουν δυνατά, ένας τρελλός φόβος την κατέλαβε και τó έν-στικτο της άύτοσυνηρήσεως έζυγισε μέσα της."

Με μια άπευκυσμένη προσπάθεια, κατάρω-σε να ξεφύγν από τα χέρια του Ρενέ, άφι-νώντας μία δυνατή κραυγή."

Ο Ρενέ τάχασε. Η φωνή της Αίλας θά ά-κούστην άπ' όλους τους έένους της πό-κατοικίας. Σε λίγο θά μαζεύονταν κόσμος. Μ' ένα πήδημα η Αίλα βρέθηκε στην πόρτα. Και ώρμησε στην σκάλα... Ο Ρενέ νόμισε πως άκούσε βήματα να πλησιάζουν. Σαν τρέλ-λος έτρεξε κι' αυτός πίσω από την νέα."

Τό ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΝΕΚΡΗΣ

Τρέμοντας άπ' την ταραχή, η Αίλα βρέθηκε στο δρόμο. Ο τρόμος της έσφίγγε το λαμό, την έπνυνε και η καρδιά της χτυπούσε σαν να ήταν να σπάσθ. Νόμιζε πως άκούγε πίσω της ακόμα τα βήματα του Ρενέ...

Βιαστικά, με μία γρήγορη ματιά που έρ-ριξε γύρω της, άναστήθηκε ένα καταφύγιο. Σά-ρως γύρω μερικοί σκυνοί της συζητούσαν, μία γυναίκα έένος της συζητούσαν. Και τότε μόνο έτρεξε πρós το μέρος τους. Και τότε μόνο τóλμησε να γυρίσθ πίσω της να δει."

Ο Ρενέ είχε άναστεναγμό άνακουφίσως. Τό βάρος που της πίεζε το στήθος έφυγε μονο-μίας."

Δυό βήματα άπ' αυτήν, οι άνθρωποι της πο-λυκατοικίας της, έξακολουθούσαν να συζητούν χωρίς να την προσέχουν. Σχολιάζαν ο καθένας με τον τρόπο του το έγκλημα που είχε λάβει χώραν στο δικάνο έργοστάσιο πριν λίγες μό-λις ώρες."

Για μία στιγμή, ένα άμάξι φάνηκε να βγαί-νι άπ' τον περιβόλο του έργοστασίου."

"Όλοι έτρεξαν πρós το μέρος του. Κάποιος ψιθύρισε:

— "Ερχονται!..."

— Ποιοι; ποιοι; ρώτησαν όλοι.

— Δεν βλέπετε; Ένινε μέσα δυό άστυφύλα-κες."

— Και ο διοικητής του τμήματος. Κάποιον μεταφέρουν στην αστυνομία. Ποιος ένινε όμως; — Θα ένινε ο δολοφόνος καλά."

— Δεν διακρίνεται καλά."

— Μά τι λέτε; Δεν τον γνωρίζατε ποιος ένι-νε; Ένινε ο κ. Ντινίτι."

— Ο κ. Ντινίτι!"

— Ένινε δυνατόν!"

— Ο κ. Ντινίτι!"

Πρόφεραν όλοι τó δνομα με βαθεία κατά-πληξή."

"Η Αίλα, βυθισμένη στις μάρες σκέψεις της, πετάχτηκε ξαφνικά στο άκουσμα του δνόμα-τος αυτού."

Ο θρυλικός θησαυρός του ραγιά Πακνάμ

Οι Εύρωπαίοι των νησιών της Μα-λαισίας άναστασθήσαν την άνοιξη του 1860 από την έξερνική είδηση ότι μία γυναίκα έξωτικής όμορφας ήξερε πού βρισκόταν κρυμμένος ο θρυλικός θη-σαυρός του ραγιά Πακνάμ."

"Η παράξενη αυτή γυναίκα που είχε παρουσιασθί εκείνες τις ημέρες στην Μπατάβια, ήταν μία μυστηριώδης καλ-λότητα με μεγάλα πράσινα μάτια, άφρα-να μαύρα μαλλιά και βυσσινιά χείλη."

Την έλεγαν "Άσούνα" κι' ίσχυριζόταν ότι ήταν έγγονη του ραγιά Πακνάμ που είχε τα ώραιότερα μαργαριτάρια της Πολυνησίας, τα πιο μεγάλα ρουμπίνια της Κεϋλάης και τα πιο πολύτιμα δια-μάντια των Ινδιών."

Ο ραγιά Πακνάμ είχε στις άρχες του 1800, το μεγαλύτερο πειρατικό στό-λο της Μαλαισίας. Από τις τρομερές έπιδρομές του και τις άναριθμητές λη-στείες του είχε συγκεντρώσει ένα με-γάλο θησαυρό στο άπορρητο παλάτι του, που ήταν χτισμένο επάνω στους από-κρημνους βράχους του Κουπάγκ, πε-νήντα περίπου χιλιόμετρα μακριά από την Μπατάβια, σε μία από τις πιο μυσ-τηριώδεις και τις πιο άγριες περιο-χές της Ιάβας."

"Όταν λοιπόν τά άγγλικά και τά άλ-λα νηδικά πολεμικά καράβια κατάστρε-ψαν τον πειρατικό στόλο του, ο ραγιάς Πακνάμ κατέφυγε με λίγους έμπιστους ανθρώπους του στο άχυρο παλάτι του για να κρύψθ τον θησαυρό του."

Ο πλοίαρχος Χάδελοκ, ύστερ από λίγες ημέρες περιουκλώσε το παλάτι του ρα-γιά, μ' όλη της θέσι του δεν ύπληχαν πιά παρά έρείπια που κανόνισαν. Ο ραγιάς Πακνάμ που είχε βάλει φωτιά την προ-ηγούμενη ημέρα και είχε έξασανισθ."

Ο Ιθαγενής της περιοχής έσπευσαν να δρυσθόν στον πλοίαρχο Χάδελοκ ότι ο ραγιάς είχε πέσει από τους ψη-λούς βράχους και είχε πνιγθ στην θά-λασσα, άφου πρώτα έκαμψε το παλάτι του."

Ο καθένας τον είχε δει με τά μά-τια του! Μά άν και οι μαρτυρές ήσαν πάρα πολλοί κανείς δεν έδωσε πίστι στα λόγια τους... Κι' αλήθεια, ύστερ από λίγο άρχισε να διαδίδεται ότι ο ραγιάς Πακνάμ με τους ανθρώπους του και με μερικούς άπαμάρτους είχε τρα-βήξθ κρυφά, τη νύχτα, για τά θυνά της Μαιτούρα."

Από τότε δεν ξανάγινε λόγος γι' αύ-τόν ως την ημέρα που διαδόθηκε ξα-φνικά, άναμεσα στους Ιθαγενείς, ο θά-νατός του. "Όσο για τó θρυλικό θη-σαυρό του, κανείς δεν ήξερε πού βρι-σκόταν. Διάφοροι τυχοδιώκτες, κατά-καιρούς, έψαχναν δολοφονίες, μήνες έ-καμ κι' έκαμ μπρος άνακαλύψθ κάτι, άπ' ό κόποι τους όλοι πηγαν χαμένοι."

"Ετσι, γύρω από αυτόν τον μυστηριώδη θησαυρό, δημοιογήθηκαν σιγά-σιγά οι πιο έκπληκτες ιστορίες. Οι Εύρω-παιοί της Μαλαισίας πίστευαν ότι, δ-ποιος κατάφευγε να τον βρή, θα γινό-ταν ο πλουσιώτερος άνθρωπος τού κό-σμου."

Τι συνέβαινε τώρα με την όραία "Άσούνα;" Έλεγαν την αλήθεια: Ήταν πραγματικά έγγονη του ραγιά Πακνάμ; Και τó σπουδαιότερο: Ήξερε πού βρι-σκόταν ο θησαυρός;

"Η έξωτική καλλονή ζώσε ως τότε στη Σιγκαπούρη μ' ένα "Άγγλο αξίω-ματικό του ναυτικού. Μία ημέρα όμως γνώρισε ένα μυστηριώδη άνδρα, που παρουσιαζόταν ως έμπορος διαμαντιών."

Ήταν ένας ύψηλός άνδρας, με τó

πρόσωπο νεαρό από σημασία από πα-λιές σπαθίες. Είχε μικρές μάρες φα-γορίτες, φορούσε ψηλό κολάρο, μία γραβάτα ζωηρού χρώματος και γυαλι-σπέρεις κίτρινες, ύποτες. Προσπαθούσε να δείξθ ότι είχε καλούς τρόπους κι' ότι ήταν ένας "έξοχέτατος" μά μερικοί ήξεραν ότι ήταν ο άρχιπερατής Μακ Ντόναλντ, που "έαφριζε" άλλους τις θάλασσες της Κίνας και που είχε έγκα-ταλείψει τις πειρατικές έπιχειρήσεις του, όταν οι "Άμερικανοί" άρχισαν τη συστη-ματική έξέλιξη των πειρατών σ' έκει-νες τις θάλασσες πειρατές."

Ο μυστηριώδης Μακ Ντόναλντ συνω-δούσαν πάντα από ένα νηολιαντόσμο μαύρο ύπρητ, τον άσματοφύλακα του, που κρατούσε από χέρι του ένα χον-τρό μπιστούνι σαν ρόπαλο. "Η γνωρι-μία της "Άσούνας" και του Μακ Ντό-ναλτ, κατέληξε γρήγορα σ' ένα φλογε-ρό έρωτα. Έγκατέλειψαν λοιπόν τη Σιγκαπούρη και κατέφυγαν στη Μπα-τάβια όπου η "Άσούνα", χωρίς στην έξαιρετική όμορφη της, έγινε γρήγορα δεκτή στους εύρωπαϊκούς κύκλους. Άλ-λ' όποτε πούσ δεν ήθελε να κινησθ την έγγονη του ραγιά Πακνάμ. "Η ιστο-ρία του θρυλικού θησαυρού ένινε πάλι το θέμα κάθε συζητήσεως στη Μπατά-βια."

"Ενας "Όλλανδός στρατιώτης, ο Ρεόλ Βάν Ρού, έείδε άμέσως μεγάλο έν-διαφέρον για τον θησαυρό κι' άκόμη μεγαλύτερο για τά έξωτικά θέληγτρα της "Άσούνας. Ο Μακ Ντόναλτ τότε παρουσιάστηκε στη βίλλα του Βάν Ρού και τó πρότεινε να ηρηματοδο-τήσθ τις άνακαρξες που έπρεπε να γί-νουν σ' όλη έρείπια του παλατιού του ρα-γιά Πακνάμ για την άνακάλυψι του θησαυρού."

Ο στρατιώτης δέχθηκε, κα-τέβασε δέκα χιλιάδες λίρες, με την ίδια νύχτα βρέθηκε δολοφονημένος με τó κρανίο διαρρηγμένο από χτύπημα ρο-παλού."

Λίγους καιρό άργότερα η "Άσούνα έμπλεξε στο δίχτυα της έναν ύποπτο νέο, τον Κέμα Τουγκάρ που έλεγε πως ένινε γιός του Σουλτάνου του Μιντα-νά, ο όποιος του είχε δώσει τó σχε-διάγραμμα τού μέρους πούνη θαμμένο ο θησαυρός. Τό σχεδιάγραμμα αυτό εί-χε έμπιστευθί τó Σουλτάνο ο ραγιάς λίγο πριν πεθάν. Η "Άσούνα έστρέλ-λανε τον Τουγκάρ με την όμορφη της, μ' όλη της ύποσε να τó πέρθ τó δθεν σχεδιάγραμμα. Και μία νύχτα βρέθηκε κι' ο Τουγκάρ δολοφονημένος."

"Η "Άσούνα, σ' αυτό τó μεταξύ, εδ-ρισκε πάντα την ευκαιρία να κάνει λό-γο για τó θησαυρό του ραγιά Πακνάμ, ζητώντας έναν καινούργιο χρηματοδοτή για τις άνακαρξες. Ο νέος αυτός χρηματοδοτής δεν άρνησε να παρου-σιασθί. Ήταν ένα άκόμη θύμα της μοιρίας όμορφας της. Τον έλεγαν Λομπέζ κι' ήταν ένας πλούσιος "Ισπα-νός με άπειранτες φυτείες."

"Η αλήθεια τώρα ένινε ότι ο Λομπέζ ενδιαφερόταν περισσότερο για τά θέλ-γγρα της "Άσούνας παρά για τον θρυ-λικό θησαυρό. Δέχθηκε λοιπόν να δώσθ τά χρημάτα που χρειαζόνταν για τις άνακαρξες, ζητώντας ως άνατάλλαγμα την καρδιά της έξωτικής καλλονής. Η "Άσούνα προσέθηκε στην έρωτευμένη μαζί του κι' ο Μακ Ντόναλτ άρχισε να όργανώνθ την έσπασή του. "Έπειτα, έφυ-γε πρώτος για τά έρείπια τού παλα-τιού του ραγιά Πακνάμ, αφήνοντας μόνους την "Άσούνα και τον Λομπέζ."

"Υστερ από λίγες ημέρες, ένα άλλο δράμα τρομοκρατήσε τους Εύρωπαίους της Μπατάβιας. Ο "Ισπανός κλημά-της, ένα βράδυ, δέχθηκε την έπίθεσι έ-νος άγνωστου, που έπεχείρησε να τον σκοτώσθ μ' ένα ρόπαλο. Ο Λομπέζ, άν κι' ήταν βαρεία τραυματισμένος, πρό-φθασε πριν χάσθ τις αισθήσεις του να ζητήσθ βοήθεια κι' οι ύπρητες του να έτρεξαν κοντά του και κατέφεραν να πιάσουν τó μυστηριώδη άγνωστο. Ήταν ο μαύρος ύπρητς του Μακ Ντόναλτ κι' ο Μακ Ντόναλτ, μόλις τó έλαβε έσπευ-σε να συναντήσθ τον πάλιν πειρατή και να έξασανισθ μαζί του. Μά η άστυ-ότι αυτός ήταν ο δολοφόνος του Βάν Ρού και του Κέμα Τουγκάρ κι' ότι εί-χε κάνει αυτά τα έγκλήματα κατά δια-σύνταξη, δεν άρνησε ν' άνακαλύψθ τά δείχθ τότε ότι κι' οι δυό τους δεν ή-πουν τόν χρησιμοποιούσαν ως δόλωμα για να ληστεύουν τά θάματα τους."

"Η έξωτική καλλονή πέθανε ύστερ από λίγα χρόνια στη φυλακή, ενώ ο Μακ Ντόναλτ, μυστηριώδης όπως πάν-τα, κατέφερε να δραπέτευσθ και να έγνθ του, όπου κούνην τά

ΤΟ ΑΓΡΙΟΚΟΡΙΤΣΟ ΤΟΥ ΣΟΥΑΝΥ

Λεμπλάν ή αλμοπέτης

"Ενα φθινοπωρινό βράδυ του 1731, γινόταν μία ύπαιθρια γιορτή στο χωριό Σουανύ, κοντά στο Σα-λόν της βορειοανατολικής Γαλλίας. Ξαφνικά, οι χω-ρικοί είδαν να εμφανίζεται ένα άγριο ζώο με άν-θρώπινη μορφή. Τά μακριά μαλλιά του έπεφταν στους ώμους του. Τό σώμα του ήταν σχεδόν γυμνό. Και κρατούσε στο χέρι ένα κοντόκοτυρο ρόπαλο."

Οι τρομοκρατημένοι χωρικοί τó νόμισαν για δαι-μόνιο κι' άπόλυσαν εναντίον του ένα άγριο σκυλί. "Ο σκύλος πήδωσε για ν' άρπάξθ άπ' το λαμό τó άλλόκοτο πλάσμα. Ένα έπίθεσι όμως και δυνατό χτύπημα τού ρόπαλού του τόν άφισε στον τόπο."

"Έπειτα τó άγριο πλάσμα ξαναγύρισε στο δάσος, άπ' όπου είχε ξεπροβάλλει, και άκαρφάλωσε σ' ένα δέντρο μ' εύκινποία σκυριού. Οι τρομαγμένοι χω-ρικοί δεν τόλμησαν να τó παρακολουθήσουν."

Πέρασαν άρκετές μέρες, κι' έπειτα, μία νύχτα, τó άλλόκοτο πλάσμα εμφανίσθηκε πάλι στον κήπο τού χωριού. Μόλις πηγε κοντά τού ένας ύπρη-της, αυτό κατέφυγε πάνω σε μία ψηλή βελανιδιά. Οι ύπρητες τού πύργου μαζεύτηκαν κάτω άπ' τó δέντρο, για να έμπούσουν τη δραπέτευσί του. Όύ-λας άν εκεί ως τó άλλο μεσημέρι. Έπειτα κάποιος πρότεινε ν' άφίσουν κάτω άπ' τη βελανιδιά ένα κουβά με νερό και να κρυφούν εκεί κοντά. Τό άγριο πλάσμα πίστεψε ότι είχαν φύγει και κατέβηκε για να πιή, άντικει τότε κάρθρα ότι ήταν γυναικία. Βούτηξε τó πρόσωπό του μέσα στον κουβά κι' ήπιε σαν άλογο."

"Όταν οι ύπρητες όρμησαν και τó άρπαξαν, τó άγριοκορίτσο άμυνθηκε με τά μακριά και γυμνά νύχια του. "Επί τέλους όμως, έκείνοι τό πιάσαν και τó πηγαν στην κουζίνα τού πύργου."

Ο μάγειρας έτοιμάσε τη στιγμή αυτή μερικές κόττες για τη σουβλά. Μόλις τις είδε, τó κορίτι έξφυγε άπ' τους ύπρητες, άρπαξε τις κόττες και τις καταβρόχθισε ώμες. Δεν ύπορούσε να μιλήσθ. Έδναξε μόνο ένα παράξενο ούρλιασμα, δυνατό και δυσαρεστό."

Με τις φροντίδες και την προσοχή της κυρίας ντε Σουανύ και τού έπιστάτη της, τó άγριοκορίτσο έ-ξοικειώθηκε σιγά-σιγά με την καινούργια του κα-τάστασι. Συνήθισε να ντύνεται και να τρώη μαγει-ρεμένο φαγητό. Έμαθε με πολύ κόπο να μιλή. Συγ-χνώνς έσχνοσε λίγο-λίγο τις παλιές συνήθειές της."

Μία όμως άπ' τις συνήθειες αυτές, την διατήρησε σ' όλη της τη ζωή: Της άρεσε ύπερβολικά τó ζεστό αίμα, και πρό πάντων των λαγών. "Όταν έπιανε ένα λαγό ζωντανό, δεν τον σκοτώνε άμέσως, άλλα άνοιγε μία φλέβα του με τά νύχια της, ρουφούσε τó αίμα του και πετούσε έπειτα τó κουσάρι."

Τό μόνο που θυμωταν άπ' την περσιμένη ζωή της, ήταν ότι ζώσε πάντα στο δάση μαζί με μία συνουμλική συντροφίσα, πιθανότατα άδελφή της. Μία μέρα, βρήκαν ένα κολλίε από χάντρες, που άρεσε και σ' όλη της. Μάλωσαν τότε ποιά θά τó πάρθ. Η άδελφή χτύπησε τó άγριοκορίτσο στο χέρι. Κι' έκείνο, μανιασμένο, της έδωσε ένα τρομερό χτύ-πημα στο κεφάλι. Έπειτα έτρεξε να βρή ένα κόρτο, για να την γνιτρέψθ. Όταν όμως γύρισε στο μέρος όπου την είχε άφισε να πλέθ στο αίμα της, δεν την βρήκε πιά εκεί. "Ίσως την είχε πάρει κάποιος άγριος."

Τό άγριοκορίτσο είχε χαρακτήρα εύερέθιστο. Πρό πάντων ερεθιζόταν όταν την πλησιάζαν ή της μι-λούσαν άντρες."

"Ο έπισκοπος της επαρχίας συνέσπεσε να την κλει-σουν σ' ένα μοναστήρι. "Εκεί, την έδούσαν και τις έδούσαν τó όνομα Λεμπλάν. "Όστόσο ούτε ή λιτή δίαιτα, ούτε οι συχνές άπειμαξίες, κατεπράυναν την άγρια ιδιοσυγκρασία της."

Σε μία περιπαιχτή μάλισμα, έδειξε ότι δεν είχε πάψει να της άρέσθ η ώμη σάρκα. Κάποια νέα κυ-ρία, κόκκινη και παχουλή, είχε μεγάλη περιέργεια να την ίδθ. Κατάρθωσε λοιπόν να την φέρουν στο σπίτι της. Την ώρα εκείνη, έτρωγε στην τραπέζια της, κι' είχε ένα κοτόπουλο πάνω στο τραπέζι της. Τά μάτια της Λεμπλάν πέταξαν φωτίες. Η κυρία της πρόσφερε ένα πτερό τού πουλερικού."

"Όχι, όχι! φώναξε εκείνη. Δεν τó θέλω, αυτό! Έσένα θέλω!"

Ευτυχώς, ο κομαριέρης της κυρίας πρόλαβε να έπέμψθ και να την γλυτώσθ από... την όρεξί του άγριοκορίτσου!

"Η βασιλίσσα της Πολωνίας πέρασε κάποτε έπιτι-μολαία να της την παρουσιάσουν όπως ήταν στο δάσος, να την βάλουν να ούρλιαξθ και να της δώ-σουν ένα ζωντανό λαγό για να τó πιή τó αίμα."

Κάποιος αξιωματικός της βασιλίσσας που έπελε-ρισε τότε να πλησιάσθ τη Λεμπλάν διέτρεψε μεγά-λο κίνδυνο. Έκείνη τον άρπαξε άμέσως άπ' τó λαί-μο, και θά τον έπνιγε, άν δεν τον έσπαιραν έγκαί-ρως άπ' τά χέρια της."

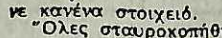
"Άφου η Λεμπλάν έμεινε κάμποσα χρόνια στο μο-ναστήρι τού Σαλόν, την έπλησαν έπειτα σ' ένα άλλο, στο Παρίσι. Είχε πιά έξημερωθί έντελώς. Πέθανε τó 1780, σε ηλικία 62 ετών περίπου, 49 χρόνια μετά τη σύλληψί της."

<

1898

Ἡ μαύρη μαντήλια

Ὁ κόκκορας

TO «ΣΟΡΤ»

Τὸ τσιγάρο

Εἶπε ὁ λογαριασμός τῆς μοβίστρας σου!

.....

•• Ο σύζυγός: Καί βέβαια κίτρινος
Είπε δ' λογαριασμός τῆς μοβίστρας σου!

ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑ

ανθρώπου δεν είχε παρακολουθήσει την πράξη τους.

— Άς πηγαίνουμε, είπε ο Καρτιέ. Δεν έχουμε να κάμουμε τίποτε άλλο εδώ.

— Πού πρόκειται να πάμε; ρώτησε ο Ζάκ.

— Θα τα πούμε αυτά στο δρόμο.

Προχωρούσαν με μεγάλη προσοχή, κυττάζοντας διαρκώς πίσω τους. Εύτοχως δεν φαινόταν κανείς.

— Από δω και πέρα, είπε ο Καρτιέ στο σύντροφό του, πρέπει να ζούμε και να κινούμεθα, χωρίς να φαινόμαστε. Κάτι έχουν μυρίστη. Η εξοφάνισή του Ουγγαρέζου κατασκόπου θα τους ξαφνιάσει. Και θα λυσσάζουν απ' το κακό του. Πρέπει να κυκλοφορούμε έξω μόνον τη νύχτα και τεχνικά μεταμφιεσμένοι.

— Ο Ζάκ τον άκουγε σιωπηλός.

— Τι σκέπτεσαι; ρώτησε ο Καρτιέ.

— Δεν σκέπτομαι. Ευχάριστά σιωπώ, το Θεό γιατί είχε την πρόνοια ν' απομακρύνει τους δικούς μου από το Παρίσι. Γιατί διαφορετικά, στην περίπτωση αυτή θα ξεστομούσαν επάνω τους ή λύσσα των αντιπάλων μας. Έστειλε τη μητέρα μου και την αδελφή μου σ' ένα απόμαρο χωριό με ψευτικές ταυτότητες. Έτσι είμαι ελεύθερος πτόν άγωνα πούχουμε ανάλαβε.

— Στην ίδια ευχάριστη θέση βρίσκονται κι' εγώ. Δεν έχω κανένα εδώ.

— Κι' η μνηστή σου;

— Ο Καρτιέ σταμάτησε απότομα.

— Φαντάζεσαι, είπε με φωνή συγκινημένη, ότι είναι ίκανοί να άνοχησουν μια άδωα κόρη;

— Αυτοί είναι ίκανοί για όλα, απάντησε ο Ζάκ. Δεν είναι άνθρωποι, Ζάν. Πρόκειται για θηρία με μορφή ανθρώπου. Ξερίζωσαν απ' τις καρδιές τους τον οίκτο και τη συμπόνια και νιώθουν εξαιρετική ευχαρίστηση βασανίζοντας και σκοτώνοντας τους αντιπάλους των, αλλά και τους έντελούς άδωους.

— Ο Καρτιέ βυθίστηκε σε σκέψεις.

Τα λόγια του Ζάκ τόν είχαν άνηχώσει εξαιρετικά.

— Έξω από την άσφαξη απ'όπου, τα μάτια του άστράφταν κι' η φωνή του άντηχε από ασταθιστική.

— Εμπρός! είπε. Τάχουνε το βήμα σου, Γρήγορα σε παρακαλώ.

Ήλθαν άντίθετη κατεύθυνση τώρα.

— Πού πηγαίνουμε; ρώτησε ο Ζάκ.

— Στο σπίτι της μνηστής μου.

— Έτόστα ώρα;

— Γιατί όχι; Ζούμε σε ήμερες που δεν πρέπει να λαμάνει κανείς απ' όμν του τους τύπους.

— Θα κοιμούνται αυτή την ώρα.

— Δεν έχει σημασία. Θα τους ξυπνήσουμε. Πρέπει να δώ τη Μαρσελίν και τη θεία της και να τους δώσω να καταλάβουν ποιοι κινδύνους τις απειλούν. Θα συσχεφθούν και θα λάβουν τα μέτρα μας, πριν μίας χτυπήσει η σύμφορα.

— Γιας να έχω δική;

— Η μνηστή του Καρτιέ, Μαρσελίν Σαζάρ, έμενε μαζί με τη θεία της κ. Μαρτί, κοντά στο Ναό της Παναγίας των Παρισίων.

— Η Μαρσελίν ήταν όρθια απ'όπου πατέρα και μητέρα. Ο αδελφός της, έφθορος λοχαγός του πυροβολικού, είχε σκοτωθεί τις μέρες των τελευταίων αυτοδυναμιών της νεαρής Μαρτί. — Επειτα από το τεκμήριο κατοίκους με τη θεία της, την κ. Μάρθα Μαρτί, για να έχω συντροφία και να μη μένη μόνη.

Τον Καρτιέ τον είχε γνωρίσει την ήμερα που έμαθε τον ηρωικό θάνατο του αδελφού της στο άπαυργείο που είχε πάει να ζητήσει σχετικά πληροφορίες. Ο Ζάν την βοήθησε και την καθοδήγησε πρόθυμα. Τού είχε κάνει βαθεία έντοπιση ή άρχοντική όμορφιά της; το λυγρό της άναστήμα; η ευγένεια των χαρακτηριστικών της. Και στή Μαρσελίν, παρ' όλη τη λυπή που βάρινε την καρδιά της, έκαμε έντοπιση ή άρρενη φύση των χαρακτηριστικών του Ζάν Καρτιέ, τα άδρα χαρακτηριστικά του, το άπιόδεόλημα των έβρυων ματιών του ποδώνεχνε άνθρωπο άποφασιστικό, με άσιδερένια θέληση.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣΤΙ 'Η συνέχεια.

ΤΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ ΤΩΝ ΒΑΣΙΛΙΚΩΝ ΠΥΡΓΩΝ

Άγγλία, ή χώρα των δρυκολάκων

Θέλετε να κάνουμε, με τη φαντασία μας, ένα γύρο στους βασιλικούς πύργους της Άγγλιας και να γνωρίσουμε από κοντά τα φαντάσματα που έμφανίζονται στον καθένα; Έμπρός λοιπόν... αλλά μη τρομάζετε!

— Άς άρχίσουμε απ' το άνακτορο του Χάμπτον Κώρτ. Θα ίδουμε εκεί μια γυναίκα χλωμή, ντυμένη άτημέλητα, να σέρνεται στους διαδρόμους, μ' έκαρσοι άπελπισμένη. Είτε ή άτυχή βασίλισσα Αικατερίνη Χόουαρντ, μιά απ' τις έξη συζύγους του Έρρίκου Η'. Ο άντρας της την είχε κατηγόρησει για άπιστία κι' είχε άπειρήσει την καταδίκη της εις θάνατον. Πριν απ' τη θανατική της εκτέλεση, κατάρθωσε ή δυστυχισμένη να δραπετεύσει απ' τη φυλακή της κι' επεχείρησε να μύληση στον Έρρικο, που προσέπεσαν στο παρεκκλήσι του παλατιού. Ένώ όμως έκεινος άπομακρυνόταν, άδιάφορος, οι σωματοφυλάκες του την άρπάξαν και την τραβούσαν βάνουσα ως την κάμαρά της. Αυτές της τραγικής στιγμής άναπαριστάνει διαρκώς το φαντάσμα της.

Να κι' ένα άλλο φάντασμα, ώραιότερο: Η λαίδη Τζέιν Σέιμυρ, που κατεβαίνει απ' τα παλιά διαμερίσματά της, άπορτημένη, μ' ένα κερλ άναμένο στο χέρι, σαν να πηγαίνει σ' ένα μουσικό ραντεβού με τον Έρρικο Η'. Άνηκε άλλοτε στην ακολουθία της Άννας Μπόλευν, της δεύτερης συζύγου του Έρρίκου. Ο άκαλαστος βασιλιάς την έκαμε έρωμένη του. Για να ξεφορτωθή τη γυναίκα του, την έστειλε στη λαμπή του. Τη νύχτα της εκτέλεσής της, δέληπνε μαζί με την Τζέιν, και την άλλη μέρα την παντρεύτηκε.

Άκούστε μια γυναίκα που βογγάει σιγανά, ενώ γυρίζει την «άνεμη» της. Είτε ή Σύμπιλ Πένν, γκουβερνάντα του πρίγκηπος Έδουάρδου μετά το θάνατο της μητέρας του Τζέιν Σέιμυρ. Όταν πέθανε, την έθαψαν σ' ένα μαρμαρίνο μνημείο της εκκλησίας του Χάμπτον. Άλλά, το 1829, ο παλιός ναός γκρεμίστηκε, και σκορπίσθηκαν τα λείψανά της μέσα απ' τον τάφο της. Από τότε, τριγυρίζει στο παλιό της διαμέρισμα, χωρίς να βρίσκει ήσυχία.

Μετά το θάνατό της, άκούγονταν στα δωμάτια της ένας μυστηριώδης θόρυβος, σαν να γυρίζει μιά «άνεμη». Ένας στρατιώτης, που έτυχε να περνά απ' εκεί, είδε ένα γυναικείο φάντασμα, ψηλό, με πράσινο φόρεμα, και τόβαλε στα πόδια κατατρομαγμένος. Το ίδιο έκαμε κι' ένας έπιστάτης του παλατιού, ο όποιος ένα καθόταν ένα βράδυ στον κήπο, ένοιωσε στο κεφάλι του ένα παγωμένο χέρι, ύρισε κι' άντίκρουσε τη μυστηριώδη γυναίκα με τα πράσινα.

Το περιεργότερο είναι ότι άνακαλύφθηκε πολύ άργότερα ένα άγνωστο δωμάτιο του παλατιού, και μέσα σ' αυτό βρέθηκε μιά άρχαία «άνεμη»!

Άς περάσουμε τώρα στον περίφημο πύργο του Λονδίνου, όπου έγιναν οι θανατικές εκτελέσεις των συζύγων του Έρρίκου Η'. Είτε κατ' το συνήθισμένο εκεί τα φαντάσματα άνδρών και γυναικών, που κρατούν στο χέρι τα κομμένα κεφάλια τους...

Βλέπετε αυτό το άλλόκοτο φως, στα παράθυρα της εκκλησίας του πύργου; Το είδε κάποτε κι' ένας άγνωστός της φρουράς στη νυκτερινή περιπολία του. Έστρεψε τότε απ' έξω μιά σκάλα κι' άνέθηκε να κυτάξει μέσα. Είσε λοιπόν μιά παράση από αλυσίδες της εποχής του Έρρίκου Η', μ' έπι κεφαλής την Άννα Μπόλευν — που την ήξερε από το πορτραίτο της — φορτωμένη με κοσμήματα. Η άπερφοική αυτή πομπή, που φωτιζόταν από μιά μυστηριώδη μπλε λάμψη, έστριψε και χάθηκε στην πλαγινή πτέρυγα του ναού.

Εκτός απ' τον άνεματικό, είχαν ιδεί άλλοτε το ίδιο άνεμητο φως διαφόροι σκοποί στρατιώτες. Τι είναι αυτό το πλάσμα, που βγαίνει απ' την άβυσσος του Συμβούλου;... Ένας γίγας, με σώμα γυνώ και σκεπασμένο από βαθυκόκκινες τρίχες, σαν του πιθήκου, με μιά διαδολική έκφραση στο πρόσωπο! Τον πρωτοείδε μιά νύχτα ένας στρατιώτης, κι' άπολήθηκε ο δυστυχισμένος απ' τον τρομό του... Έχει άραγε το φάντασμα αυτό κάποια σχέση με τα κόκκαλα ένοχων πιθήκων, που βρέθηκαν σ' έναν έρημο πυργόλογο.

Να και μιά άρκουδα, με φλογερά μάτια, που βγαίνει από μιά πόρτα της άβυσσος των κοσμημάτων του Στέμματος. Κάποιος στρατιώτης την είχε άντικρύσει, μιά νύχτα του περασμένου αιώνα. Είχε όρμήσει έναντιόν της, με την έφολόγχη του, αλλά το όπλο του πέρασε μέσα απ' το άδύο φάντασμα και καρφώθηκε στην πόρτα. Ο στρατιώτης σωρίσθηκε κάτω, σπαράζοντας απ' τον τρομό του, και πέθανε σε λίγες μέρες.

Άλλο συνήθισμένο φάντασμα του Πύργου είναι του Έρρίκου, όγδοου κόμητος του Νορθάμπερλαντ, που είχε φυλακισθεί εκεί τρεις φορές απ' τη βασιλίσσα Έλισαβέτ, γιατί συμπάσθηκε τη Μαρία Στουαρτ, και βρέθηκε δολοφονημένος στο κρεβάτι του το 1595.

Πάμε τώρα στο παλάτι του Άγιου Ιακώβου. Έδώ έμφανίζεται το φάντασμα ενός καμριέρη του δούκου του Κουμπερλάντ, του Ιαταού Σέλλις. Ο Σέλλις είχε λόγους να μισή τον κυρίο του κι' έπείρησε μιά νύχτα να τον δολοφονήσει μ' ένα μαχαίρι. Άπέτυχε όμως, και τότε γύρισε στην κάμαρά του κι' έκοψε το λαιμό του. Την εποχή εκείνη, διαδόθηκε ότι τον είχε σκοτώσει ο δούξ.

Έπειτα απ' το σκυθρωπό καμριέρη, παρουσιάζονται δύο κομμάς κυρίες: ή δούκισσα Μαζαρίν κι' ή φίλη της κ. ντε Μπωκλαίρ, έρωμένες του βασιλέως Καρόλου Β'. Αυτές είχαν συμφωνήσει ότι όποιος απ' τις δύο πέβαινε πρώτη, θα επικοινωνούσε με την άλλη. Κι' ή δούκισσα κράτησε το λόγο της: Μιά νύχτα μετά το θάνατο της παρουσιάστηκε στη φίλη της και της είπε: «Άψωφ, απ' τις 12 ως τη 1, θάρρης μαζί μου!». Άμέσως έγινε μιά καταπληκτική άλλαγή στο πρόσωπο της κ. ντε Μπωκλαίρ. Είπε στους δικούς της ότι υπέφερε απ' την καρδιά της. Η κατόστασι της χειρότερη άστροφία και, την ώριμένη ώρα ξεψύχησε! Άχάριστες και στο θάνατο, οι δύο γυναίκες τριγυρίζουν ακόμα στα παλιά της διαμερίσματα.

Εμπρός στο άνακτορο Ρίτμοντ, όπου πέθανε ή βασίλισσα Έλισαβέτ, μάς σταματάει ένας ήχος σταβιών. Δύο άντρες με πανοπλίες νομομαχούν με μανία. Έπειτα ένας τρίτος χυμάει και μπηγεί ένα μαχαίρι στην καρδιά του ενός απ' αυτούς. Είτε ή ίδια άπερφοική σκηνή, που είδε μιά νύχτα κάποιος περαστικός έμπορος.

Άλλοι πάλι βεβαιώνουν ότι είδαν κάποτε εκεί μιά πανύψηλη και μαυροτρίχη γυναίκα, που κρατούσε ένα σακί, απ' το όποιο ξερόβαλε ένα άκρωτηριασμένο χέρι δίχως αντίχειρα. Άφού χάθηκε ή όπασια αυτή, άκούσθηκαν ήρθοι και βογγητά, σαν να γίνονταν κάποιοι φόνος.

Πώς έξηγούνται όλα αυτά; Θα ρωτήσετε. Μυστήριο βαρύ κι' άνεξιχνίατο, άγασπιτο άναγνώστα!

Μιά στατιστική για τους σεισμούς

Κανείς άσφαλώς δεν φαντάζεται ότι συμβαίνουν κάθε μέσον όρου! Και όμως αυτό άπέδειξε έσοκτως την ώρα, κατά τιστική του Άγγλου καθηγητού Χίγκινς. Άπ' όλους αυτούς σημειώνονται μόνον από δύο, εύτυχως, άισθητοί και γίνονται άισθητοί σε πολύ μικρό βαθμό και μόνο οι 100 προ-καλούν μικρές ή μεγάλες καταστροφές.

τάσματα άνδρών και γυναικών, που κρατούν στο χέρι τα κομμένα κεφάλια τους...

Βλέπετε αυτό το άλλόκοτο φως, στα παράθυρα της εκκλησίας του πύργου; Το είδε κάποτε κι' ένας άγνωστός της φρουράς στη νυκτερινή περιπολία του. Έστρεψε τότε απ' έξω μιά σκάλα κι' άνέθηκε να κυτάξει μέσα. Είσε λοιπόν μιά παράση από αλυσίδες της εποχής του Έρρίκου Η', μ' έπι κεφαλής την Άννα Μπόλευν — που την ήξερε από το πορτραίτο της — φορτωμένη με κοσμήματα. Η άπερφοική αυτή πομπή, που φωτιζόταν από μιά μυστηριώδη μπλε λάμψη, έστριψε και χάθηκε στην πλαγινή πτέρυγα του ναού.

Εκτός απ' τον άνεματικό, είχαν ιδεί άλλοτε το ίδιο άνεμητο φως διαφόροι σκοποί στρατιώτες. Τι είναι αυτό το πλάσμα, που βγαίνει απ' την άβυσσος του Συμβούλου;... Ένας γίγας, με σώμα γυνώ και σκεπασμένο από βαθυκόκκινες τρίχες, σαν του πιθήκου, με μιά διαδολική έκφραση στο πρόσωπο! Τον πρωτοείδε μιά νύχτα ένας στρατιώτης, κι' άπολήθηκε ο δυστυχισμένος απ' τον τρομό του... Έχει άραγε το φάντασμα αυτό κάποια σχέση με τα κόκκαλα ένοχων πιθήκων, που βρέθηκαν σ' έναν έρημο πυργόλογο.

Να και μιά άρκουδα, με φλογερά μάτια, που βγαίνει από μιά πόρτα της άβυσσος των κοσμημάτων του Στέμματος. Κάποιος στρατιώτης την είχε άντικρύσει, μιά νύχτα του περασμένου αιώνα. Είχε όρμήσει έναντιόν της, με την έφολόγχη του, αλλά το όπλο του πέρασε μέσα απ' το άδύο φάντασμα και καρφώθηκε στην πόρτα. Ο στρατιώτης σωρίσθηκε κάτω, σπαράζοντας απ' τον τρομό του, και πέθανε σε λίγες μέρες.

Άλλο συνήθισμένο φάντασμα του Πύργου είναι του Έρρίκου, όγδοου κόμητος του Νορθάμπερλαντ, που είχε φυλακισθεί εκεί τρεις φορές απ' τη βασιλίσσα Έλισαβέτ, γιατί συμπάσθηκε τη Μαρία Στουαρτ, και βρέθηκε δολοφονημένος στο κρεβάτι του το 1595.

Πάμε τώρα στο παλάτι του Άγιου Ιακώβου. Έδώ έμφανίζεται το φάντασμα ενός καμριέρη του δούκου του Κουμπερλάντ, του Ιαταού Σέλλις. Ο Σέλλις είχε λόγους να μισή τον κυρίο του κι' έπείρησε μιά νύχτα να τον δολοφονήσει μ' ένα μαχαίρι. Άπέτυχε όμως, και τότε γύρισε στην κάμαρά του κι' έκοψε το λαιμό του. Την εποχή εκείνη, διαδόθηκε ότι τον είχε σκοτώσει ο δούξ.

Έπειτα απ' το σκυθρωπό καμριέρη, παρουσιάζονται δύο κομμάς κυρίες: ή δούκισσα Μαζαρίν κι' ή φίλη της κ. ντε Μπωκλαίρ, έρωμένες του βασιλέως Καρόλου Β'. Αυτές είχαν συμφωνήσει ότι όποιος απ' τις δύο πέβαινε πρώτη, θα επικοινωνούσε με την άλλη. Κι' ή δούκισσα κράτησε το λόγο της: Μιά νύχτα μετά το θάνατο της παρουσιάστηκε στη φίλη της και της είπε: «Άψωφ, απ' τις 12 ως τη 1, θάρρης μαζί μου!». Άμέσως έγινε μιά καταπληκτική άλλαγή στο πρόσωπο της κ. ντε Μπωκλαίρ. Είπε στους δικούς της ότι υπέφερε απ' την καρδιά της. Η κατόστασι της χειρότερη άστροφία και, την ώριμένη ώρα ξεψύχησε! Άχάριστες και στο θάνατο, οι δύο γυναίκες τριγυρίζουν ακόμα στα παλιά της διαμερίσματα.

Εμπρός στο άνακτορο Ρίτμοντ, όπου πέθανε ή βασίλισσα Έλισαβέτ, μάς σταματάει ένας ήχος σταβιών. Δύο άντρες με πανοπλίες νομομαχούν με μανία. Έπειτα ένας τρίτος χυμάει και μπηγεί ένα μαχαίρι στην καρδιά του ενός απ' αυτούς. Είτε ή ίδια άπερφοική σκηνή, που είδε μιά νύχτα κάποιος περαστικός έμπορος.

Άλλοι πάλι βεβαιώνουν ότι είδαν κάποτε εκεί μιά πανύψηλη και μαυροτρίχη γυναίκα, που κρατούσε ένα σακί, απ' το όποιο ξερόβαλε ένα άκρωτηριασμένο χέρι δίχως αντίχειρα. Άφού χάθηκε ή όπασια αυτή, άκούσθηκαν ήρθοι και βογγητά, σαν να γίνονταν κάποιοι φόνος.

Πώς έξηγούνται όλα αυτά; Θα ρωτήσετε. Μυστήριο βαρύ κι' άνεξιχνίατο, άγασπιτο άναγνώστα!

Μιά στατιστική για τους σεισμούς

Κανείς άσφαλώς δεν φαντάζεται ότι συμβαίνουν κάθε μέσον όρου! Και όμως αυτό άπέδειξε έσοκτως την ώρα, κατά τιστική του Άγγλου καθηγητού Χίγκινς. Άπ' όλους αυτούς σημειώνονται μόνον από δύο, εύτυχως, άισθητοί και γίνονται άισθητοί σε πολύ μικρό βαθμό και μόνο οι 100 προ-καλούν μικρές ή μεγάλες καταστροφές.

Κανείς άσφαλώς δεν φαντάζεται ότι συμβαίνουν κάθε μέσον όρου! Και όμως αυτό άπέδειξε έσοκτως την ώρα, κατά τιστική του Άγγλου καθηγητού Χίγκινς. Άπ' όλους αυτούς σημειώνονται μόνον από δύο, εύτυχως, άισθητοί και γίνονται άισθητοί σε πολύ μικρό βαθμό και μόνο οι 100 προ-καλούν μικρές ή μεγάλες καταστροφές.

Κανείς άσφαλώς δεν φαντάζεται ότι συμβαίνουν κάθε μέσον όρου! Και όμως αυτό άπέδειξε έσοκτως την ώρα, κατά τιστική του Άγγλου καθηγητού Χίγκινς. Άπ' όλους αυτούς σημειώνονται μόνον από δύο, εύτυχως, άισθητοί και γίνονται άισθητοί σε πολύ μικρό βαθμό και μόνο οι 100 προ-καλούν μικρές ή μεγάλες καταστροφές.

Κανείς άσφαλώς δεν φαντάζεται ότι συμβαίνουν κάθε μέσον όρου! Και όμως αυτό άπέδειξε έσοκτως την ώρα, κατά τιστική του Άγγλου καθηγητού Χίγκινς. Άπ' όλους αυτούς σημειώνονται μόνον από δύο, εύτυχως, άισθητοί και γίνονται άισθητοί σε πολύ μικρό βαθμό και μόνο οι 100 προ-καλούν μικρές ή μεγάλες καταστροφές.

Κανείς άσφαλώς δεν φαντάζεται ότι συμβαίνουν κάθε μέσον όρου! Και όμως αυτό άπέδειξε έσοκτως την ώρα, κατά τιστική του Άγγλου καθηγητού Χίγκινς. Άπ' όλους αυτούς σημειώνονται μόνον από δύο, εύτυχως, άισθητοί και γίνονται άισθητοί σε πολύ μικρό βαθμό και μόνο οι 100 προ-καλούν μικρές ή μεγάλες καταστροφές.

Κανείς άσφαλώς δεν φαντάζεται ότι συμβαίνουν κάθε μέσον όρου! Και όμως αυτό άπέδειξε έσοκτως την ώρα, κατά τιστική του Άγγλου καθηγητού Χίγκινς. Άπ' όλους αυτούς σημειώνονται μόνον από δύο, εύτυχως, άισθητοί και γίνονται άισθητοί σε πολύ μικρό βαθμό και μόνο οι 100 προ-καλούν μικρές ή μεγάλες καταστροφές.

Κανείς άσφαλώς δεν φαντάζεται ότι συμβαίνουν κάθε μέσον όρου! Και όμως αυτό άπέδειξε έσοκτως την ώρα, κατά τιστική του Άγγλου καθηγητού Χίγκινς. Άπ' όλους αυτούς σημειώνονται μόνον από δύο, εύτυχως, άισθητοί και γίνονται άισθητοί σε πολύ μικρό βαθμό και μόνο οι 100 προ-καλούν μικρές ή μεγάλες καταστροφές.

Κανείς άσφαλώς δεν φαντάζεται ότι συμβαίνουν κάθε μέσον όρου! Και όμως αυτό άπέδειξε έσοκτως την ώρα, κατά τιστική του Άγγλου καθηγητού Χίγκινς. Άπ' όλους αυτούς σημειώνονται μόνον από δύο, εύτυχως, άισθητοί και γίνονται άισθητοί σε πολύ μικρό βαθμό και μόνο οι 100 προ-καλούν μικρές ή μεγάλες καταστροφές.

Κανείς άσφαλώς δεν φαντάζεται ότι συμβαίνουν κάθε μέσον όρου! Και όμως αυτό άπέδειξε έσοκτως την ώρα, κατά τιστική του Άγγλου καθηγητού Χίγκινς. Άπ' όλους αυτούς σημειώνονται μόνον από δύο, εύτυχως, άισθητοί και γίνονται άισθητοί σε πολύ μικρό βαθμό και μόνο οι 100 προ-καλούν μικρές ή μεγάλες καταστροφές.

Κανείς άσφαλώς δεν φαντάζεται ότι συμβαίνουν κάθε μέσον όρου! Και όμως αυτό άπέδειξε έσοκτως την ώρα, κατά τιστική του Άγγλου καθηγητού Χίγκινς. Άπ' όλους αυτούς σημειώνονται μόνον από δύο, εύτυχως, άισθητοί και γίνονται άισθητοί σε πολύ μικρό βαθμό και μόνο οι 100 προ-καλούν μικρές ή μεγάλες καταστροφές.

Κανείς άσφαλώς δεν φαντάζεται ότι συμβαίνουν κάθε μέσον όρου! Και όμως αυτό άπέδειξε έσοκτως την ώρα, κατά τιστική του Άγγλου καθηγητού Χίγκινς. Άπ' όλους αυτούς σημειώνονται μόνον από δύο, εύτυχως, άισθητοί και γίνονται άισθητοί σε πολύ μικρό βαθμό και μόνο οι 100 προ-καλούν μικρές ή μεγάλες καταστροφές.

Κανείς άσφαλώς δεν φαντάζεται ότι συμβαίνουν κάθε μέσον όρου! Και όμως αυτό άπέδειξε έσοκτως την ώρα, κατά τιστική του Άγγλου καθηγητού Χίγκινς. Άπ' όλους αυτούς σημειώνονται μόνον από δύο, εύτυχως, άισθητοί και γίνονται άισθητοί σε πολύ μικρό βαθμό και μόνο οι 100 προ-καλούν μικρές ή μεγάλες καταστροφές.

Κανείς άσφαλώς δεν φαντάζεται ότι συμβαίνουν κάθε μέσον όρου! Και όμως αυτό άπέδειξε έσοκτως την ώρα, κατά τιστική του Άγγλου καθηγητού Χίγκινς. Άπ' όλους αυτούς σημειώνονται μόνον από δύο, εύτυχως, άισθητοί και γίνονται άισθητοί σε πολύ μικρό βαθμό και μόνο οι 100 προ-καλούν μικρές ή μεγάλες καταστροφές.

Κανείς άσφαλώς δεν φαντάζεται ότι συμβαίνουν κάθε μέσον όρου! Και όμως αυτό άπέδειξε έσοκτως την ώρα, κατά τιστική του Άγγλου καθηγητού Χίγκινς. Άπ' όλους αυτούς σημειώνονται μόνον από δύο, εύτυχως, άισθητοί και γίνονται άισθητοί σε πολύ μικρό βαθμό και μόνο οι 100 προ-καλούν μικρές ή μεγάλες καταστροφές.

Κανείς άσφαλώς δεν φαντάζεται ότι συμβαίνουν κάθε μέσον όρου! Και όμως αυτό άπέδειξε έσοκτως την ώρα, κατά τιστική του Άγγλου καθηγητού Χίγκινς. Άπ' όλους αυτούς σημειώνονται μόνον από δύο, εύτυχως, άισθητοί και γίνονται άισθητοί σε πολύ μικρό βαθμό και μόνο οι 100 προ-καλούν μικρές ή μεγάλες καταστροφές.

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΧΤΥΠΟΚΑΡΔΙ

Ρομαντικά διηγήματα

Η Άλβι ήταν ο τύπος του μοντέρνου κοριτσιού. Άγαπούσε όλα τα όμορφα και συκαίνονταν τον έρωτα. Ήταν όμορφη και γοητευτική. Γι' αυτό κιάλα είχε ένα πλήθος θαυμαστών που την πολιορκούσαν και της έστέλλαν πανάκριδες άνθοδέσμες και περιπαθή γράμματα.

— Άλβι, της έλεγε ο ένας, σε λατρεύω! Η ζωή μου μακριά σου δεν έχει κανένα ένδιαφέρον.

— Άλβι, της ψιθύριζε ο άλλος, στους ήκους ενός παθητικού ταγκό, δεν έχεις λοιπόν καρδιά; Δεν βλέπεις πόρο ύποφέρω απ' τον έρωτά σου;

— Άνοσιες! τους έλεγε εκείνη γελώντας ειρωνικά.

Και τους έκαρδευε. Έτσι πέρασε κάμποσος καιρός.

Και ξαφνικά ή Άλβι άνακάλυψε ότι είχε χάσει την ήσυχία της. Ένας παράδοξος πόνος της έσφιγγε την καρδιά.

— Θεέ μου! ψιθύρισε τρομοκρατημένη, αυτό άσφαλώς πρέπει να είναι ο έρωτας!

Και για να γίνει πιο μεγάλη ή δυστυχία της έφτασε ή άνοιξη, σάλιωσε τους ήκους με πολυχρώμα λουλούδια και σκόρπισε μεθυστικά άρώματα.

Όπου κι' άν πήγαινε ή Άλβι άντικρύζε τροφικά ζευγαράκια κι' άκούγε παθητικά τραγούδια.

Η καμμένη ή Άλβι άρχισε να ύποφέρει. Ένοιωσε πολύ την μοναξιά της.

Καταλάβαινε ότι δεν είχε κάνει καλά να πηλνή τον έρωτα μέσα στην καρδιά της. Σκεφτόταν ότι θα έπρεπε ν' άπορη τον άγαπημένο της να καταλάβει αυτό το αίσθημα της. Η Άλβι σ' αυτή τη σκέψη γέλασε.

— Μά ποιος είναι ο άγαπημένος μου; άναρωτήθηκε.

Ναι, ή Άλβι δεν είχε έρωτευθεί κανένα άνδρα. Άισθανόταν μόνο την ανάγκη του έρωτα. Τα είκοσι χρόνια της ζήτουσαν την άγάπη.

Άρχισε να σκέπτεται πλέον ποιος ήταν απ' τους γνωστούς της ο άνδρας που της ταίριαζε. Μά δεν άργησε ν' άπογοτευθεί.

Ο Τζόνι ήταν επίπολιος. Ο Τέντυ ήταν νόστιμος, μα ποτέ δεν έλεγε την άλήθεια, κι' ο Χάρρυ άγαπούσε μόνο τις εύκολες κατακτήσεις. Όσο για τον Τζάκ και τον Ουίλκυ έπαζαν μ' όλες τις γυναίκες και ύστερα διέδιδαν τα κατορθώματά τους σ' όλο τον κόσμο.

Στο τέλος ή άμορφη Άλβι συμβουλεύτηκε την καλύτερη φίλη της.

— Άισθανόμαι, είπε, την ανάγκη να έρωτευθώ. Μά δεν ξέρω ποιόν να διαλέξω.

Η φίλη της γέλασε με την άφέλειά της.

— Ξενώας, της άπάντησε, ότι ο έρωας είναι το μόνο πράγμα που δεν έρχεται όποτε θέλουμε έμεις στην καρδιά μας. Η αίσθηματική περιπέτεια άρχίζει έντελώς άπρόοπτα. Ά-

.....

ΕΡΩΤΑΠΟΚΡΙΣΕΙΣ

— Σε τί μοιάζουν οι γυναίκες με τις πεταλούδες;

— Στο ότι και τις μύν και τις σε έλκυει ό,τι λάμπει!

— Με τί μοιάζει ή καρδιά της γυναίκας;

— Με το χιόνι, που όμα πατηθεί λιγάκι μεταβάλλεται σε βόρικο.

— Τι είναι ο γάμος;

— Ένα δοχείο γεμάτο ροδόσταγμα και κόλη.

— Τι είναι ή ηλικία;

— Το «μή μου άππου» των γυναικών.

— Ποιό είναι το άποτελεσματικότερο άμυντικό και έπιθετικό γυναικείο όπλο μιάς γυναίκας;

— Το δάκρυ.

— Τι είναι ή φίλια;

— Μιά ψυχή που κατοικεί σ' έναν χρόνος σε δύο σώματα.

πό μιά τυχαία συνάντηση σ' ένα θέατρο, σε μιά δεξίωση, σ' ένα σαλόνι. Ο έρωας, καθώς βλέπεις δεν κυνηγείται, ούτε άγοράζεται. Όσο μάλλον τον ποθείς τόσο φεύγει μακριά σου. Δεν μπορείς, λοιπόν, καμμένη Άλβι, να έχεις όποτε θέλεις σου μιά περιπέτεια. Θα έχεις πάντα άπογοτεύσεις!

Και ή Άλβι άποφάσισε να περιμένει.

Πολλές φορές στεκόταν μπροστά στον καθρέφτη της τουαλέτας της, κύτταζε το πρόσωπό της, έπαυσε ένα σωρό γοητευτικές στάσεις και τέλος βεβαιωνόταν ότι ήταν πολύ όμορφη κι' ότι θα έπρεπε να βρεθεί ο άνδρας που θα την άγαπούσε.

★

Ένα βράδυ σε μιά δεξίωση, συνάντησε τέλος τον μοιραίο άνδρα που κι' ένοιωσε την καρδιά της να χτυπά δυνατά σαν να της έλεγε.

Αυτός είναι!

Ήταν ένας σοδαρός νέος ντυμένος με άπλόπτα κι' άρμετα συμπαθητικά. Όταν τα βλέμμάτα τους συναντήθηκαν, της χαμόγελλοσε κι' έβείνος μ' άφέλεια.

— Με συγχωρείτε δεσποινίς, της είπε κατόπιν πλησιάζοντας την. Μου φαίνεται ότι κάποιο έχουμε γνωρίσει.

— Διάλογο άπίθανο, του άπάντησε όσο μπορούσε πιο άδιάφορα ή Άλβι. Ίσως σε κανένα χορό. Ξέρετε μήπως τους Σμιθ, τους Ντάκελσον, τους Γκρέυ;

— Όχι τους κούνισε άρνητικά το κεφάλι του και της έδωσε:

</

17ov

100

100

ΜΕΓΑΛΕΥΤΕΡΟΣ ΧΕΙΡΟΒΡΓΟΣ ΤΟΥ ΚΟΥΡΟΥ ΕΛΑ
ΝΕΣ ΜΟΝΟΝ Δ.ΤΙ ΕΙΧΕΣ ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΝΑ ΚΑΝΕΙΣ
ΤΩΡΑ ΝΑ ΞΕΚΟΥΡΑΣΘΗΣ...
ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣΙ Ή ΣΥΝΕΧΕΙΑ

Η... ΚΟΜΗΣΣΑ

Σααδη : λέντα

ΜΩΡΙΣ ΝΤΕΚΟΜΠΡΑ

MIPANTA

Νηφαλιότης

ὄραγκο δὲ δίνω, πὲ ὄροσ,
ποῦ ἀκριβαίνει τὸ κρασί,
καὶ μιὰ ὁκά του μόνο
κοστίζει τόσα, δυστυχῶς,
ὅσα ὁ κόσμος ὁ πτωχὸς
τὰ βγάζει σ' ἓνα χρόνο!

Δὲ λαχταράω — μὰ τὸ ναί —
νὰ πῶ λιγάκι χορὴν.

καὶ τὴν πε

Ἐνῷ ἐδῶν
ἡμουν ἀρά
κατέβαζα
καὶ μέο

μπροστά
και είχα

0 00

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

✦ Μιά αγαθοεργία κλείνει μέ-
σα της περισσότερο πραγματικό
μεγαλείο απ' όσο κλείνει ένα
καλό ποίημα ή μία μεγάλη νίκη.

Λαμαρτίνος
★ "Αν ὁ θάνατος ἦταν κάτι κα-
λό, οἱ θεοὶ θὰ τὸν κρατοῦσαν γιὰ

† Οἱ ἀναμνήσεις εἶνε ἡ βα-
κτηρία τοῦ γήρατος, ὅπως οἱ ἐλ-

Βερναρδάκης
★ Οι πράξεις μας δεν πρέ-

πει να τρέχουν πίσω απ' τη δόξα, αλλά ή δόξα να έρχεται πίσω απ' τις πράξεις μας.

✦ Βυθίστε το δάχτυλό σας μέσα σε νερό κι' αφού το τραβήξετε έξω, κυττάξετε την...

τρύπα που θα έχετε κάνει! Αυτή θα σας δώσει την ακριβέστερη ιδέα του κενού το οποίο αφήνει ο άνθρωπος με τον θάνατό του.

Σααδδ

— Καὶ τώρα, κυρία κόμησσα, εἶπε ἡ Πωλέττα στὸν ἑαυτὴ της, ἔμπρὸς γιὰ τὸ καινούργιο σπίτι.

ΣΕ λίγο βρίσκονταν μπροστά στο μέ-
γαρο που ανέφερε η αγγελία και χτυ-
πούσε με χτυποκάρδι το κουδούνι. Μιά
ώραία κυρία της άνοιξε και μόλις ά-
κουσε τον σκοπό της έπιασε

— Σὲ προσλαμβάνω. Τρέχα δὴ ὥς νὰ φορέσης τὴ ποδιά σου γιὰτὶ ἀπόψε πε-
ριμένω κάποιον.

Ἡ Πωλέττα ἀνέβηκε τρέχοντας στὸ δωμάτιο τῆς ὑπηρεσίας. Ντύθηκε ὀνειροπολώντας, ἀλλὰ ἔξαφνα ἓνα δυνατό κρούσιμα διέκοψε τὴν σκέψή της.

...όχι να διεκophe τα όνειρά της. Κατέβρεθηκε μπροστά στο βαρῶνο. Εκείνος σάστισε μόλις την αντίκρουσε. Έ

δὲν ἦταν παρὰ μιὰ καμαριέρα! Τὴν γέλο καὶ τῆς εἶπε:

— Σείς ἐδῶ; Συνεχίζομε βλέπω θαυ-
μάσια τὴν γνωριμία μας. Λοιπόν, ἀγα-
πητή μου... κόμησα, θά
ἔναν καφέ καὶ θά μοῦ κῆν

σωματίδιό μου. Είμαι ο κύριός σου. Προ-
σοχή όμως να μην αντιληφθῇ το πα-
ραμικρό ή κυρία γιατί τότε πα-
ταλαβαίνεις ή κατάρτις καθότι

Κι' ἔκλεισε πονηρὰ τὸ μάτι στὴ Πω
λέττια.

ΜΩΡΙΣ ΝΤΕΚΟΜΠΡΑ

ΜΩΡΙΣ ΝΤΕΚΟΜΠΡΑ

ΑΜΟΚ

Μόλις είχα φτάσει στο Μπό- νικ της Ίνδοκίνας, τράβηξα κατ' ευθείαν για το αγροτικό χτήμα του φίλου μου Έρνέ- στου Γκραντέν, που από καιρό με είχε προσκαλέσει εκεί.

Τον βρήκα να καθάει κον- τιά σε μια νέα γυναίκα, χαμο- γελαστή, με λεπτά χαρακτηρισ- τικά. Ήταν η γυναίκα του Έρνέστου.

—Ξέρετε, μου είπε σε λίγο ο Έρνέστος, το κλίμα εδώ τσακίζει και γερούς ακόμα αν- θρώπους. Νά, κυττάξε εκεί το φίλο και συνεταίρο μου Ντυ- ραντέν.

Και μου έδειξε το συνεταίρο του που ήταν ξαπλωμένος σε μια κινητή πολυθρόνα. Έπειτα πρόσβαλε:

—Ηρόεμα εδώ γεμάτοι ελ- πίδες. Πριν από τ'ό γάμο μας ο Ντυραντέν μου είχε γράψει ότι αν μπορούσα να έρθω με λίγα γιλιάρικα και πολύ θάρ- ρος θάκανα μεγάλη περιουσία.

Ή 'Οδέττη και' έγω ξε- τρελλάσθηκαν και την άλλη μέ- ρα του γάμου μας επιβίβαζό- μαστε στη Μασσαλία και ύ- στερα από είκοσι ημέρες φθά- σαμε εδώ...

Ο Έρνέστος σηκώθηκε κα- τόπιν μ' έφηγε στον εξώστη και μου έδειξε όλη τη γύρω περιο- χή. Έκατό μέτρα μακριά από το χτήμα υπήρχε το εργοστά- σιο με τις καμινάδες και στη ρίμα του βουνού ένα υποδειγ- ματικό χωριό Ιθαγενών.

Η έξι ετών κόρη μου είπε:

—Είπε όποτε να' ξη κανείς εδώ. Μπροστά σ' ένα τέτοιο θέαμα θα φαντάζεστε και σεις ότι η ζωή στις αποικίες είναι γλυκιά κι' αν ακόμη σάς ψή- νη ο ήλιος δώδεκα ώρες την ημέρα κι' αν ακόμα τ'ό βράδυ που πάτε να κοιμηθείτε βρίσκε- τε κάτω απ' τα κρεβάτια σας ένα φείδι, ή μόλις βγείτε στο πάρκο αντικρύζετε μια τίγρη... Στην αρχή που ήρθαμ' εδώ έ- γώ και η 'Οδέττη όπλισαμε με ένα μεγάλο θάρρος.

ΓΝΩΡΙΖΕΤΕ ΟΤΙ...

... Η πιο διαδεδομένη Ευρωπαϊκή γλώσσα είναι η 'Αγγλική, την οποίαν όμιλούν 160 εκατομμύρια ανθρώ- πων;

... Οι διάφορες διάλεκτοι της κινέζικης γλώσσας ό- μιλούνται από 400 περίπου εκατομμύρια ανθρώπους; Κάθε Κυριακή στα διάφορα νοσοκομεία της 'Αγ- ρίας μεταφέρονται 10-15 τραυματισμένοι ποδοφαι- ριστές;

... Μια απ' τις μαστίγες της αγγλικής πρωτευούσης των εργοστασίων;

... Κάθε χρόνο, το μαύρο αυτό χιόνι προξενεί σ' όλα τα κτίρια του Λονδίνου ζημιές δυο εκατομμυρίων λιρών;

... Οι 'Αγγλοι όνομάζουν την 'Εθνική τους Τράπε- ζα 'Γκράια κυρία;

... Το υπόγειο θησαυροφυλάκιο της τραπεζίνας αυτής είναι εκατομμύρια χρυσές λίρες και 1000 τόννους άκα- τέρνοστο χρυσάφι και άσημι;

... Κάθε χρόνο στην Ευρώπη, τυπώνονται 500 περι- που νέου είδους γραμματόσημα;

... Ο πόλεμος μεταξύ Κίνας και 'Ιαπωνίας διέκοψε στο Πεκίνο την έκδοση της εφημερίδας «Πεκίνο Μαθ» που εξέδιδετο εκεί από τ'ό έτος... 400 μ. Χ.;

... Στην αγγλική Γουινέα ζή ένας κροκόδειλος ήλι- κίας 1350 χρόνων;

... Η μεγαλύτερη άνομβρία έχει παρατηρηθεί μέχρι σήμερα στην επαρχία Λέυτα του Περού όπου κάποτε είχε να βρέξη επτά δόκλινα χρόνια;

... Το μέρος της γής που διασχίζεται απ' τις περι- σσότερες σιδηροδρομικές γραμμές είναι η κομψή του 'Υορκσάι της 'Αγγλίας;

... Περισσότερος χρυσός βρίσκεται στο βυθό της θα- λάσσης παρά στην επιφάνεια της γής;

ρουσιόστηκαν τρέχοντας κατα- πάνω μας.

—Οι Μόις! φώναξαν οι έρ- γάτες μας.

Τάχασα για μια στιγμή, γιατί σκέφθηκα άμέσως την 'Οδέττη. 'Αν οι άγριοι αυτοί είχαν περάσει πραγματικά απ' τη καλύβα μας; Οι εργάτες μας σκορπίστηκαν εδώ κι' έ- κει για να βρουν άσυλο. Είχα στηρίξει το ντουφέκι μου στον ώμο μου κι' ήμουν έτοιμος να πυροβολήσω, όταν εξαφνα ο Ντυραντέν μου είπε:

—Μά αυτόι φεύγουν!... Κι'ταξ' έκει!

Φρίκη! Κι'ταξ'α προσεκτικά και είδα πίσω από τους Μόις τη γυναίκα μου άναμαλλασμέ- νη, με τ'ά χέρια απλωμένα πρὸς τ'ά εμπρός, σαν να ζητούσε βοήθεια, να τρέξη πρὸς τ'ό μέ- ρος μας σκοιτίζοντας κάθε τόσο στα μισοκαμμένα δέντρα που ήσαν σαρισμένα κάτω.

Ο Τιογκύ, όμοιος μ' άγριο θηρίο, άγνώριτος σχεδόν έ- τρεχε έπίσσω τους κρατώντας το μαχαίρι του ψηλά. Άφροί έβγαζαν απ' τ'ά χείλη του.

Όλοι έφευγαν εμπρός του, οι Μόις, οι 'Ανναμίτες κι' η 'Οδέττη, τρελλή από τ'ό φόβο της.

—Άμók!... φώναζαν οι άν- θρωποι μας. Άμók!...

Μόλις άκουσα τη λέξη 'Α- μόκ, θυμήθηκα τί μου είχε διηγηθή σχετικάς ο Ντυραντέν. «Άμók» οι Ιθαγενείς όνομά- ζουν μια μυστηριώδη άρρώ- στεια που προσβάλλει έξαφνα τους Μαλαισίους, σαν λύσσα, σαν τρέλλα. Όποιος προσέλη- θή από 'Αμόκ όρμα σ' ό- ποιον βρή μπροστά του, τον κοιματίζει, κι' όσο περισσό- τερος σκοτώνει, τόσο πειό πο- λύ διψάει για αίμα. Προχωρεί έτσι σκορπίζοντας τ'ό θάνατο έως ότου βρεθή κανείς να τ'ό σκοτώσει ή πέση έξοντλημένος από την κρίση της άρρώστειας του. Μόλις έμφανισθή λοιπόν η φευγόν μακριά. Τις στιγμές αυτές, δεν θ'ά τις λησμονήσω ποτέ μου.

—Έδλεπα πώς ο τρελλός κυνηγός της γυναίκα μου κι' από στιγμή σε στιγμή θ'ά την κοιματίζει με τ'ό μα- χαίρι του, μπρός στα μάτια μου. Ο Τιογκύ κρόχιζε δια- ρκώς έξωστος. Οι Μόις και οι 'Ανναμίτες είχαν εξαφανισθή στα γύρω δάση.

—Τόσο τ'ό χειρότερο! ψιθύ- ρισα τότε.

Σήκωσα πάλι τ'ό δπλο μου και προσπάθησα να σκοπεύσω καλά, γιατί με τρούαζε ή ιδέα πώς μπορούσα να σκοτώσω τη γυναίκα μου, που βρισκότανε κοντά του.

Τη στιγμή εκείνη άκούστηκς ένας πυροβολισμός. Είχε πυρ- οβολήσει ο Ντυραντέν.

... ..

Ο φίλος μου σταμάτησε Δυο δάκρυα έτρεξαν σ'ά μά- γουλα της 'Οδέττης.

—Καθμένη Τιογκύ! ψιθύρι- σε.

Κι' έπειδή έγω είχα μείνει κατάπληκτος, ο Έρνέστος μου έξηγησε τί είχε συμβή:

Ο Μαλαισιανός δεν είχε τε- θάνει. Η σφαίρα του Ντυραν- τέν του είχε τσακίσει μόνο τ'όν ώμο. Ούτε είχε πάθει από 'Α- μόκ. Τό πρωί είχε αντίληφθί τ'ότι Μόις που τριγυρίζαν τ'ό σπύτι μας. Ήξεραν, ότι ούτε να τους άντισταθούνε.

Σκέ- φηκε τότε να προσποιηθ' τον Άμók. Και όπως είχε προσέ- φει οι Μόις γελάστηκαν κι' έ- φευγαν πολύ μακριά. Δεν είχε όμως προέλθει να με είδοποι- ήση και σ' άλλες μέρες πέθα- νε απ' τ'ό τραύμα του.

Η 'Οδέττη συγκινημένη άρ- κετά, μου είπε:

—Ε, τί λέτε; Δεν είναι αυτό άθηνά έκπληκτικό; Δεν είχα άφροσύνη τ'ό Τιογκύ. Ο δυσ- τυχημένος Μαλαισιανός πλη- ρώς πολύ άκριβ'ά την άγάπη του σ'ότις κυρίες του!

ΧΡΙΣΤΙΑΝ ΜΠΙΑΣ

Ένατοδίτικο ΧΙΟΚΜΟΡ

Η κατάρα του Έμipρ

Ζούσε μια φορά κι' έναν καιρό στην 'Ανατολή ένας σοφός έμipρς, άληθινά άγιος άνθρωπος, πούχε τη δύναμ' να κάνει καταπληκτικά θαύματα.

Ο Έμipρς αυτός είχε σ'ό μεντρεσέ του τέσσερες μαθητές, ένας από τους όποιους ήταν κι' ο Ναστραδίν, νέος ά- κόμη τότε κι' άγνώστος.

Ο γέρο Έμipρς είχε κι' ένα άρνι τε- τράπαχο. Τό άρνι αυτό τ'ό έσφαζε κά- θε τόσο, τ'ό έψηνε και τ'ό έτρωγε. Μά- ζευε κατόπιν τ'ά κόκκαλα, άπλωνε από πάνω τους τ'ά χέρια του, έλεγε μια προσευχή κι' άμέσως γινόταν τ'ό θαύ- μα: κρέας έντυνε τ'ά κόκκαλα, δερμα έντυνε τ'ό κρέας και τ'ό άρνι ξαναπα- ρουσιάζοταν όλοζώντανο.

Μία μέρα που ο Έμipρς έλειπε οι μαθηταί του συμφώνησαν να σφάξουν τ'ό άρνι, να τ'ό ψήσουν, να τ'ό φάνε και κατόπιν να προσευχηθούν σ'όν Άλλαχ για να γίνη τ'ό συνθησμένο θαύμα.

Μά δεν άκουει, φαίνεται, ο Άλλαχ τις προσευχές όλων των πιστών του. Έτσι όταν μετά τ'ό τοίμπουσι οι μαθη- ταί άρχισαν πάνω από τ'ά κόκκαλα τ'ό άρνιού να προσευχώνται και να ψάλ- λουν δεν γινόταν τίποτε. Τ'ά κόκκαλα μένανε γυμνά όπως τ'ά είχαν γλύψει πάνω στην πείνα τους.

Η άπελπισία τους πειά δεν είχε ό- ρια. Κι' όταν γύρισε ο Έμipρς λουφά- ζανε σ'ε μια γωνία και δεν τολμούσαν να σηκώσουν τ'ά μάτια τους επάνω του.

Ο άγιος άνθρωπος είδε τ'ά κόκκαλα τ'ό άρνιού και κατάλαβε άμέσως τι συνέβη. Γύρισε λοιπόν καταφουρκισμέ- νος σ'ότις μαθητάς του και ρώτησε:

—Ποιός έσφαξε τ'ό άρνι;

—Έγω, είπε δειλά ένας από αυτούς.

—Έτσι να σ'ε σφάξουν και σένα τόν καταράσθηκε ο Έμipρς.

Κι' άμέσως κατόπιν ρώτησε:

—Ποιός τ'ό έγδαρε;

—Έγω, ψιθύρισε ο δεύτερος μαθητής.

—Έτσι να σ'ε γδάρουν και σένα!

Κατόπιν ρώτησε τόν τρίτο μαθητή του:

—Ποιός έψησε τ'ό άρνι;

—Έγω, άλλοιμονο! μουρμούρισε έ- κεινος.

—Έτσι να σ'ε ψήσουν και σένα! κραύ- γασε ο Έμipρς.

Η παράδοσις άναφέρει ότι και ο- τρεις αυτές τρομερές κατάρες τ'ό Έ- μipρ πραγματοποιήθηκαν.

Άλλα ο Έμipρς δεν έέχασε και τ'ό Ναστραδίν.

—Έλα εδώ έσύ, τ'ό είπε. Τί έκανες όταν οι άλλοι τρεις σφάζανε, γδάρανε, ψήσανε και φάγανε τ'ό άρνι;

—Έγω... ένώ... άποκρίθηκε ο Να- στραδίν κατατρομαγμένος, ένώ, άγιε άνθρωπε, τους κύτταξα και γελούσα.

—Πώς είπες, κακοκέφαλε;

—Τους κύτταξα είπα και γελούσα.

—Νάχες τότε και σ'ό την κατάρα μου! Από δ'ω και μπρός όταν άνοιγης τ'ό στόμα σου και λες κάτι είτε έξυπνο είτε κουτό είναι αυτό, να γελούν μαζί σου οι άνθρωποι, να ξεκαρδίζονται σ'ά γέλια.

Κι' ή κατάρα αυτή τ'ό γέρου Έμipρς πραγματοποιήθηκε, όπως ξέρουμε όλοι.

Απ' την ημέρα αυτή ό,τι και νάλεγε ο Ναστραδίν, εκείνοι που τόν άκουγαν έσκαζαν σ'ά γέλια. Και τ'ό ίδιο συνέ- βαινε κι' όταν ακόμα μεγάλωσε, παν- θαινε κι' έγινε χόντζας, ως την ή- μέρα τ'ό θανάτου του.

Περίττό

Η σ'ό ζ'υ'ος.— Ο γείτονάς μας πέ- θανε. φαντάζομαι πώς θ'ά πιάσ την κη- δεία του.

Η σ'ό ζ'υ'ος.— Για ποιό λόγο; Μή- πως αυτός θάρρη... σ'ή δική μου;

Δυστυχώς

—Κύριε άστυνόμε, ή πεθερά μου έ- πεσε απ' τ'ό παράθυρο σ'ό δρόμο.

—Και σκοτώθηκε;

—Όχι, δυστυχώς βρέθηκε από κάτω κάποιος διαβάτης και σκοτώθηκε αυ- τός!

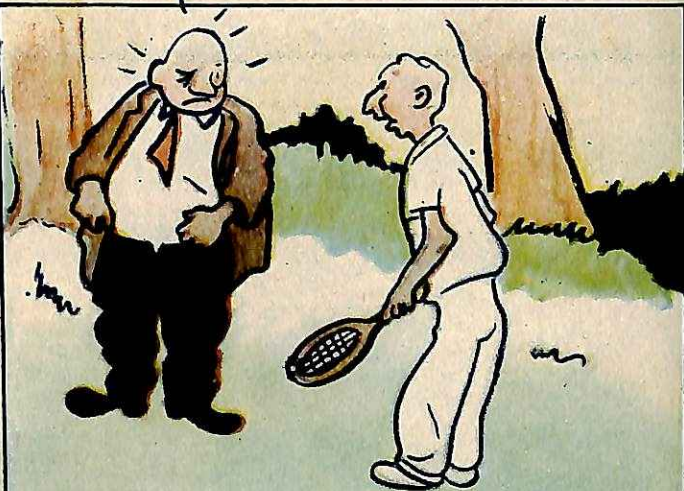

ΧΟΝΤΡΗ: "Ελα, Ζαχαρία, νά πάμε μιά βόλτα.
ΖΑΧΑΡΙΑΣ: Τί λές, βρέ γυναίκα; 'Η βάρκα δέν σηκώνει πε-
ρισσότερο από ένα τόνο...

— Πρέπει νά σηκώσουμε ένα σινιάλο, δεσποινίς. Θά μεταχειρισθούμε
ένα ρούχο δικόσας ή δικό μου. Διαλέχτε ό,τι προτιμάτε...

—'Αγαπητέ μου κύριε, μήπως είδατε από δω μιά
μπάλλα του τέννις;

ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

— Γιά νά οίκονομήσουμε το εισιτήριο του σιδηρο-
δρόμου, γυρίσαμε από την έξοχή μέ τό αυτοκίνητο
ένός φίλου.

— Είνε έτοιμα τά παπούτσια μου, αγαπητέ;
— Μά τί διάβολο πάθατε και βιάζεσθε τόσο πολύ;